Mark Twain
TOM SAWYER SOM DETEKTIV

Mark Twain

Tom Sawyer som detektiv

eBibliotek 1800

2025

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Mark Twain: *Tom Sawyer som detektiv* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Mark Twain: *Tom Sawyer som detektiv* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal*

context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.

1

Ja, det var netop foråret efter at Tom Sawyer og jeg havde skaffet vor gamle neger Jim sin frihed igen, da han var blevet fængslet som bortløben slave nede på Toms onkel Silas' landejendom i Arkansas.

Frosten var i færd med at gå af jorden, ja af luften med, og den tid nærmede sig, da man kunne gå med bare ben, kaste med marmorkugler, spille klink, drive med tøndebånd, spille top og lade drager gå til vejrs; og snart ville sommeren komme med alle dens glæder. Det gør formelig en rask dreng helt syg at se frem mod alle disse dejlige ting og så derefter opdage, hvor langt sommeren dog endnu er borte! Ja, det er sikkert nok; og det får ham da også til at udstøde dybe suk og se sig sørgmodig omkring – der er noget i vejen med humøret, men han ved blot ikke rigtig, hvad det er! Han går omkring alene med sine mørke tanker, sløv og ligegyldig for alt omkring sig; helst udsøger han sig et ensomt sted højt oppe i udkanten af en skov, sætter sig ned der og kaster blikket langt bort hen langs den store Mississippiflod med dens mørke, stille skovbredder; alligevel kommer han ved synet heraf i en så mørk og alvorlig stemning, at det forekommer ham, at alt hvad han tidligere har holdt af og sat pris på, nu er dødt og borte, ja ønsker at han snart måtte gå samme vej!

Ved du, hvad det er for en stemning? Det er forårsfeberen – forårsluften, forårslængslen. Og når du har fået den at mærke, hvad er det så du ønsker? Ja, det ved du næppe selv, men kun, at det får dit hjerte til at banke hurtigere – der er noget, du længes

efter! Og hvad er da det? – jo, du længes efter at komme bort, langt bort fra alt det gamle og velbekendte, som du er så ked af – du længes efter at se og opleve noget nyt! Ja, der har vi det – du længes ud til fremmede egne, hvor alt nu synes dig at svære i et gådefuldt, romantisk, vidunderligt skær. Og kan du ikke komme bort, langt bort til disse tankernes blændende rige egne, ja, så kan du vel også nøjes med mindre – du drager til et sted lidt nærmere og glæder dig selv ved denne lille forandring.

Ja, jeg og Tom Sawyer havde begge denne forårsfeber i os, endog i en meget høj grad; alligevel kunne det ikke hjælpe at Tom forsøgte at komme bort, fordi – som han sagde – hans tante Polly aldeles ikke ville tillade, at han forlod skolen og drev omkring for lud og koldt vand – nej, her var bremset af!

En aften sad vi på trappen udenfor døren og talte om sagerne, da Toms tante kom ud til os med et brev i hånden og sagde: "Tom, jeg tror du bliver nødt til at pakke dit tøj og tage ned til Arkansas – din tante Sally har nok brug for dig."

Jeg var lige ved at springe højt i luften af bare glæde og mente at også Tom øjeblikkelig ville flyve sin tante om halsen og vælte hende om af bare henrykkelse, men se – det utrolige skete – han blev siddende stiv som en pind og sagde ikke et muk! Jeg var lige ved at græde ved at se ham opføre sig således, nu da vort inderligste ønske var på vej til at skulle opfyldes, men der sad han nu og mulede så længe, til jeg til sidst blev i så dårligt humør, at jeg næsten ikke vidste, hvad jeg skulle gøre af mig selv. Endelig sagde han ganske tørt (jeg kunne gerne have skudt ham ned for det): "Hør, tante Polly, jeg er virkelig meget ked af det, men jeg tror, at jeg må bede mig fritaget – i det mindste foreløbig – for denne fornøjelse."

Hans tante stod som himmelfalden ved at høre denne frække tale, og formåede i et helt minut ikke at sige noget, og jeg fik da derved lejlighed til at puffe Tom i siden og hviske til ham: "Er du blevet skruptosset, eller hvad fejler dig – at spolere en så prægtig lejlighed til at komme bort!"

Men Tom lod sig ikke forstyrre, men mumlede blot sagte: "Huck Finn, vil du da have at jeg skal lade hende mærke, at jeg hellere end gerne vil af sted? Så vil hun blot begynde at få betænkeligheder om det også er rigtigt, at jeg kommer af sted; hun vil forestille sig alle mulige indtræffende sygdomstilfælde, farer på rejsen og forhindringer af enhver art, og før du aner det, har hun taget sit forslag tilbage. Nej, lad du kun mig råde, jeg ved bedst, hvorledes hun skal behandles."

Det havde jeg nu aldrig tænkt mig, men alligevel fik han ret – ja, Tom Sawyer havde næsten altid ret; han havde det klareste hoved, jeg nogensinde har truffet, var altid med på noderne og aldrig forknyt. Imidlertid havde tante Polly atter sundet sig, og nu brød uvejret løs over Toms syndige hoved.

"Nå, du vil bede dig fritaget!" udbrød hun, "nå, så det er det du vil! Aldrig har jeg i mine livskabte dage hørt magen! Og det er mig, din tante, du således taler til? Afsted med dig og få dit tøj pakket, og det straks, og hvis jeg endnu hører et eneste ord fra dig om, at du vil bede dig fritaget for noget, jeg ønsker, så kan du tro, at jeg skal fritage dig – men det bliver med nogle på puklen; og nu af sted med dig?"

Hun gav ham et tjat med fingerbøllet i hovedet, idet vi sprang forbi hende, hvorpå Tom lod som om han klynkede, mens vi løb op ad trappen. Men oppe på værelset omfavnede han mig i vild henrykkelse over virkelig at komme bort, og udbrød: "Før vi

kommer af sted, vil hun alligevel fortryde, at hun lader os rejse, og så ved hun ikke sit levende råd for at gøre det om igen. Efter hendes sidste udtalelse vil hendes stolthed ikke tillade hende at tage sit ord tilbage!"

Tom var færdig med at pakke ind i mindre end ti minutter, undtagen med de ting, som tanten og Mary ville lægge til rette for ham; vi ventede da i andre ti minutter, for at tanten kunne blive en smule afkølet og mere medgørlig, for som Tom sagde: "Når hun har halv kraft på, tager det hende ti minutter at komme nogenlunde til ro igen, men har hun fuld damp oppe, så varer det tyve minutter, inden hun er den gamle igen – denne gang var hun særlig højt oppe!" Vi skyndte os da endelig ned, da vi var svært nysgerrige efter at vide, hvad der stod i brevet.

Hun sad hensunket i dybe tanker med brevet på skødet, og da vi havde sat os ned, sagde hun: "de har så mange bekymringer dernede, og mener, at du og Huck måske kan være dem til lidt adspredelse og opmuntring. Ja, I er vel også det rette par fyre til det stykke arbejde. Ulykken er den, at de dernede har en nabo ved navn Brace Dunlap, der allerede for tre måneder siden ville forlove sig med deres datter Benny, hvad de ikke syntes rigtigt om; men først nu har de rent ud sagt ham, at der ikke blev noget af det, og derfor er han nu blevet gnaven på dem, hvad de har taget sig meget nær. Jeg tror at han er et menneske, som de mener, det er heldigst at stå på en god fod med, for de har prøvet på at gøre ham mild igen ved at tage hans skørhovedede broder til at hjælpe dem med bedriften, skønt de dårligt har råd til det og egentlig helst ville være fri for ham. Hvem er disse Dunlaps?"

"De bor omtrent en fjerdingvej fra onkel Silas' ejendom, tante Polly – alle landboerne dernede bor en fjerdingvej fra hinanden – og Brace Dunlap er rigere end nogen af de andre og ejer desuden en hel hoben negre. Han er enkemand, seks og tredive år gammel, har ingen børn, er stolt og hovmodig af sine mange penge, og derfor ilde lidt af alle dernede. Jeg formoder, at han bilder sig ind, at han kan få hvilken som helst pige til ægte, som han peger på, og det har sikkert ærgret ham meget, da han mærkede, at han ikke kunne få fat i Benny. Hun er for resten kun halvt så gammel som han og netop lige så sød og elskværdig som – men du har jo selv set hende, tante. Stakkels gamle onkel Silas ville måske – desværre – igen søge at komme lidt til hægterne på denne måde – fattig, plaget og forkuet som han er – og har altså nu ved at fæste denne døgenigt Jupiter Dunlap søgt at formilde hans stortalende broder."

"Hvad er det for et navn – Jupiter? Hvordan har han dog fået det?"

"Det er kun et øgenavn. Jeg tror man for længe siden har glemt hans virkelige navn. Han er 27 år og har båret dette navn lige fra den første gang, han var til svømning. Læreren så, at han havde en brun plet af størrelse som en 2-øre på det venstre ben tæt ovenfor knæet, og omkring den fire mindre runde pletter, hvorfor han bemærkede, at det mindede ham om planeten Jupiter med dens fire måner. Drengene fandt straks, at det var evig sjov, hvorfor de kaldte ham Jupiter, og det hedder han den dag i dag. Han er høj og ranglet, kejtet og tilbageholden, noget dum af sig, men alligevel et skikkeligt skrog; han bærer langt brunt hår, men intet skæg; for resten ejer han ikke en øre, hvorfor Brace giver ham nådsensbrød og

sine gamle aflagte klæder, samt sin dybe foragt i tilgift. Jupiter er et tvillingbarn."

"Hvordan ser da hans tvillingbroder ud?"

"De ligner hinanden som to røde køer, siger man, i al fald gjorde de det tidligere, men den anden har ikke vist sig i de sidste syv år. Han gjorde et indbrud, da han var en nitten-tyve år, blev nappet og puttet i hullet, men brød ud og stak af – op nord på. Man hørte en gang imellem lidt om, hvorledes han røvede og stjal, hvor han kom frem, men det er nu adskillige år siden. Han er død nu, siger man; i al fald hører man ikke noget om ham mere."

"Hvad hed han?"

"Jake."

Så blev der ikke talt mere om den sag, og den gamle dame sad længe fordybet i sine egne tanker. Endelig sagde hun: "Det der piner tante Sally allermest er, at denne Jupiter sætter din onkel i et så dårligt humør."

Tom og jeg blev begge lidt forbavsede ved at høre dette, og Tom sagde: "Dårligt humør – onkel Silas? Nej, hør en gang, nu vil du vist narre os, tante. Jeg troede slet ikke, at han kunne blive gnaven."

"Jo, din tante skriver, at han undertiden kan blive så irriteret, at det slet ikke var umuligt, at han kunne forgribe sig på fyren."

"Nej, tante Polly, det er det værste, jeg længe har hørt – han, som altid var så from som et lam."

"Ja, i al fald er hun meget ked af det og skriver, at din onkel er blevet ganske forandret på grund af disse sammenstød med denne fyr. Naboerne taler om det og lægger hele skylden på din onkel, fordi han nu en gang er præst og derfor aldrig bør strides

eller skændes med nogen. Tante Sally siger, at han kun nødigt bestiger prædikestolen, fordi han formelig skammer sig; tillige er hans sognefolk begyndt at trække sig tilbage fra ham – han er ikke længere så afholdt, som han tidligere har været."

"Er det dog ikke forunderligt?" udbrød Tom, "du ved, tante Polly, at han altid var så god og venlig, så betænksom og opmærksom, så mild og elskelig – ja han var en ren engel, syntes jeg! Hvad kan der dog nu være i vejen med ham?"

2

Vi var meget heldige med vor rejse, idet vi kom om bord i en floddamper, der kom oppe fra det nordlige og var på vej til en af de mangfoldige småstrømme nede i Louisiana. Vi kunne derfor sejle helt ned ad Mississippi til avlsgården i Arkansas uden at behøve at skifte damper i St. Louis – næsten tusind mil i en køre.

Vi havde det stille og fredeligt der om bord; der var ikke mange passagerer, næsten alle ældre folk, der sad hver for sig og døsede tiden hen og ikke indlod sig på videre snak. Vi var fire dage om at komme ned ad den øvre flod, fordi vi så ofte løb på grund, men det fandt vi drenge langtfra kedeligt.

Lige fra vi kom om bord den første dag mærkede vi begge, at der måtte være nogen syg i kahytten ved siden af vor, da opvarteren stadig bragte maden derind. Vi frittede ham ud, og han svarede, at der vel boede en mand derinde, men han så dog ikke ud som han var syg.

"Mon han dog ikke alligevel er syg?" spurgte Tom.

"Det er muligt, men jeg ved det ikke; dog forekommer det mig, at han snarere lader som han er det," svarede opvarteren.

"Hvorfor tror De egentlig det?"

"Jo, hvis han var syg, ville han dog en gang imellem klæde sig af, ikke sandt? Men det gør han ikke, i al fald trækker han aldrig sine støvler af."

"Død og pine! Ikke en gang når han lægger sig i køjen?"

"Ikke en gang da."

Der var da noget for Tom Sawyer – en hemmelighed – så var han øjeblikkelig med! Ville man lade ham vælge mellem at efterspore noget hemmeligt og så en god delikat æblekage – øjeblikkelig valgte han det første, det var noget der fulgte af sig selv! Jeg for min del havde valgt kagen – det mystiske har aldrig ligget for mig; folk er nu en gang så forskellige, og det er vel også det heldigste.

Tom spurgte derfor straks opvarteren: "Hvad hedder manden?"

"Phillips."

"Hvor kom han om bord?"

"Jeg tror, han kom om bord i Alexandria, oppe i Iowa."

"Hvad mon manden er?"

"Jeg aner det ikke – det har jeg heller aldrig spekuleret på," svarede opvarteren.

Jeg sagde til mig selv: "Her er da en til, der ville have valgt æblekagen."

"Er der ellers noget mærkeligt ved ham – ved hans tale eller sådan?" spurgte Tom.

"Nej, ikke noget særligt, undtagen at han synes noget ængstelig af sig; han holder sin dør låset både dag og nat, og når man banker på hos ham, lader han ikke nogen komme ind, før han har åbnet døren på klem og set hvem det er."

"Ih, du store kineser! Det kan virkelig blive interessant! Jeg kunne nok lide at få et glimt af den fyr at se. Hør, næste gang, De går ind til ham, kunne De så ikke lade døren stå åben, så at – –"

"Nej, nej, det går skam ikke. Han ville straks være der og smække den i!"

Tom spekulerede nu lidt over sagen og sagde omsider: "Hør en gang; lad mig få Deres forklæde på, så bringer jeg ham hans frokost i morgen tidlig; De skal få en kvartdollar for det."

Opvarteren var straks villig til at gå ind på forslaget, hvis da første hovmester ikke havde noget imod det. Tom sagde, at det skulle han nok selv ordne med denne, og det blev da bestemt, at både Tom og jeg næste morgen skulle gå derind med mandens frokost.

Tom sov ikke meget den nat; han var alt for opsat på at komme ind til fyren og få hans hemmelighed opklaret, og lå det meste af natten og spekulerede til ingen nytte over sagen. Jeg derimod spildte ikke min gode nattero, men sagde til mig selv, at jeg ikke ville give en sur sild for at få at vide, hvem denne Phillips var – det manglede bare!

Nå, næste morgen tog vi altså begge forklæderne på, fik fat i et par præsentérbakker og Tom bankede så på døren. Manden åbnede den på klem, lod os komme ind én for én, men smækkede dog straks døren i efter os.

Men hvad var dog det? Ved synet af denne mand havde vi nær begge tabt vore bakker på gulvet af overraskelse, og Tom råbte straks: "Men det er jo Jupiter Dunlap! Hvor pokker kommer du fra?"

Fyren så jo straks noget forlegen og forbavset på os, og det var, som om han knap rigtigt vidste, om han skulle blive forskrækket eller fornøjet ved at se sig genkendt, men til sidst valgte han dog det sidste, hvorefter hans pludselige bleghed forsvandt og vi gav os alle til at snakke sammen, mens han spiste sin frokost. Mens han gjorde dette, sagde han: "Jeg er nu for resten ikke Jupiter Dunlap, og hedder heller ikke Phillips.

Men hvis I vil sværge på at holde ren mund, skal jeg imidlertid gerne fortælle jer lidt om, hvem jeg er."

"Vi skal intet sige," sagde Tom, "men du behøver ellers ikke at fortælle os, hvem du er, når du ikke er Jupiter Dunlap."

"Hvorfor ikke?"

"Jo, for hvis du ikke er den ene, så er du for pokker vel den anden – så er du hans tvillingbroder Jake. I ligner hinanden som to dråber vand."

"Ja, det er rigtigt – jeg er virkelig Jake Dunlap. Men hør en gang, hvordan er I kommet til at kende os Dunlaps?"

Tom fortalte nu om alle de eventyr, vi havde oplevet nede hos onkel Silas sommeren i forvejen, og da han hørte, at vi kendte hele hans familieforhold og hans egen historie nøje nok, fik han omsider munden på gled og snakkede frit fra leveren, gjorde ingen røverkule af sit eget hjerte, fortalte, at han altid havde været en slem døgenigt og var det for den sags skyld endnu, og at han antog, at han vel blev ved at være det så længe han levede. Han indrømmede godt, at han havde ført og førte et vildt liv, og her gik der pludselig ligesom en skælven gennem ham, og han lyttede spændt, som om han havde hørt noget røre sig udenfor. Vi forholdt os tavse og alt var stille i nogle øjeblikke, men der hørtes intet andet end træværkets knagen og maskinens *sjug-sjug* nedenunder i maskinrummet.

Da han igen var blevet beroliget, fortalte vi ham om hans familie, om hvorledes Braces kone havde været død i tre år, og at han nu gerne ville ægte Benny, som dog ikke ville have ham; om Jupiter, der var i arbejde hos onkel Silas og om hvorledes de to altid var på kant med hinanden indtil Jake pludselig, uden vi vidste grunden, gav sig til at le.

"Ja, er det ikke grinagtigt," udbrød han, "det minder mig grangiveligt om gamle dage, at høre alt dette gamle dagligdags vrøvleri, ja, det rører mig næsten indvendig. Det er nu over syv år siden jeg hørte noget om alt dette; men hvad siger man om mig dernede?"

"Man siger slet ikke noget; i al fald er det kun sjældent at det sker."

"Det var som pokker; hvordan kan det dog være?" bemærkede han forundret.

"Fordi de dernede antager, at du er himlet for længe siden."

"Nej da – er det virkelig dit alvor? Tror de det?" spurgte han, idet han sprang op og så spændt på os.

"Ja, på ære! Der er ikke et menneske dernede, der tror at du endnu er i live," sagde Tom roligt.

"Hurrah! Så er jeg bjerget, det er sikkert! Jeg tager lige sporenstregs hjem; der kan de skjule mig og redde mit liv. Men I må holde ren mund, drenge, hører I! Sværg på, at I aldrig, aldrig vil omtale, at I har set mig. Ja, drenge, I må have lidt barmhjertighed med en stakkels djævel, der er blevet jaget både ved dag og nat og ikke mere tør vise sig for nogen! Jeg har jo aldrig gjort jer noget ondt, og vil heller aldrig gøre jer noget, så sandt som jeg står her på denne plet; sværg, at I vil hjælpe mig at frelse mit liv!"

Selv om det havde været fyren selv med hestehoven, så havde vi svoret eden, og vi gjorde det da også. Og han blev så glad og var så taknemmelig mod os, stakkels fyr, at vi kun med møje undgik, at han omfavnede os begge.

Efter at vi nu en tid lang havde talt fortroligt sammen, trak han en lille håndkuffert frem og begyndte at lukke den op, men

bad os dog først at vende ryggen til ham. Det gjorde vi, og da vi atter så os om, havde vi et tilsyneladende helt fremmed menneske for os. Han havde nu blå briller for øjnene, og et flot, brunt overskæg med tilsvarende fipskæg, – hans egen moder ville ikke have kendt ham! Han spurgte os, om vi nu syntes han lignede sin broder Jupiter.

"Nej," svarede Tom, "ikke spor; det skulle da være det lange hår."

"Godt, det vil jeg se at få klippet tæt af, før jeg kommer hjem; han og Brace vil ikke røbe mig, og jeg kan godt bo hos dem som en fuldstændig fremmed uden at naboerne får mistanke om, hvem jeg er. Hvad mener I så om det, drenge?"

Tom betænkte sig et øjeblik, men sagde så: "Jeg og Huck vil naturligvis holde ren mund, når vi kommer derned; men hvis du ikke selv passer nøje på og holder tand for tunge, kan det måske blive risikabelt nok; for folk vil snart lægge mærke til, at din stemme livagtigt ligner Jupiters, og få dem til at komme i tanker om den tvillingbroder, som de antog at være død for længe siden, men som i al den tid blot har skjult sig under et fremmed navn!"

"Død og pine!" udbrød nu Jake, "du har virkelig ret – du er ikke født i går; jeg bliver nok nødt til at agere døvstum så længe der er en nabo i farvandet. Det havde været en køn historie, om jeg nu havde taget et kort trip hjem og så havde glemt denne lille omstændighed – men det var i grunden heller ikke min hensigt at tage hjem; jeg søgte blot et sted, hvor jeg kunne klare mig for de fyre, der er efter mig; af den grund var det, at jeg ville maskere mig og trække i andre klæder, og – –"

Her sprang han hurtigt hen til døren, lagde øret til dørsprækken og lyttede, bleg af angst, efter en lyd udenfor. Lidt efter hviskede han: "Det lød ligesom en bøssehane, der blev spændt! Det er frygteligt altid at gå i sådan en angst!" Og med det samme sank han ned på en stol, bleg og næsten afmægtig og tørrede den kolde sved af panden.

3

Fra den dag af var vi næsten altid sammen med ham, og enten den ene eller den anden af os sov i hans øverste køje. Han sagde, at han så længe havde følt sig ene, og at det var en stor opmuntring for ham at have selskab og nogen at tale med i sin nød. Vi brændte af nysgerrighed efter at få at vide, hvad der egentlig var i vejen med ham, men Tom mente dog, at det var bedst at lade som intet, han ville da måske en gang ved lejlighed selv komme frem med det. Hvis vi derimod udspurgte ham straks, ville han måske blive mistænksom og krybe ind i sin skal igen. Således gik det også. Vi mærkede snart, at han havde stor lyst til at komme ind på sagen, men hver gang han lige var på nippet til at komme frem med det, betænkte han sig pludselig og gav sig til at tale om noget andet. Til sidst kom det dog frem på følgende måde: han udspurgte os en gang i en tilsyneladende ligegyldig tone om mellemdæks-passagererne. Vi fortalte ham hvad vi vidste om dem, men det tilfredsstillede ham langt fra – vi beskrev dem ikke udførligt nok for ham; han bad os da beskrive dem langt nøjere. Det gjorde Tom, og da han til sidst så nøjagtigt som muligt havde beskrevet en af de mest røveragtige og pjaltede af dem, påkom der atter Jake en let gysen og han udbrød: "Herre jemini! Der har vi en af dem! De er altså her om bord – ja, jeg tænkte det jo nok! Jeg havde dog håbet på, at jeg var sluppet fra dem, men var aldrig rigtig sikker. Men fortsæt."

Og da Tom dernæst gav en nøje beskrivelse af en anden af de mange tarvelige mellemdæks-passagerer, fo'r der atter en gysen

gennem Jake, og han stammede: "Ja, det er ham – den anden! Blot vi nu måtte få en rigtig stormfuld, mørk nat, så jeg kunne slippe i land; I skal se, de ligger på lur efter mig. De har rimeligvis bestukket en opvarter eller en skopudser til at passe på mig, og selv om jeg var så heldig at slippe bort uden at nogen så mig, så ville de dog få det at vide inden der var gået en time."

Han fortsatte således at snakke væk om sine oplevelser, og da han først var kommet ind på sagen, gik det mere glat for ham.

"Ja, det var en forretning," sagde han; "det vi havde i kikkerten var et par vidunderlige diamanter, der fandtes i en juvelbutik i St. Louis og som blev beundret af alle. Vi trak alle tre i fint tøj og hele historien blev udført midt på dagen. Diamanterne lod vi sende hen til os i det hotel, hvor vi boede, da vi foregav at ville se dem lidt nøjere an, før vi købte dem; og mens vi undersøgte dem, havde vi to nøjagtigt lignende uægte stene parate, som vi sendte tilbage til juveleren med den besked, at diamanterne ikke var af det reneste vand og at den forlangte pris – tolv tusinde kroner – var meget for høj."

"Tolv tusinde kroner," udbrød Tom, "var de virkelig så meget værd?"

"Ikke en øre mindre."

"Og I tre kavalerer stak så virkelig af med dem?"

"Ja, som en mis! Jeg antager at juveleren endnu i dette øjeblik næppe aner at han er blevet taget ved næsen. Desuagtet anså vi det ikke for rådeligt at blive i nærheden af St. Louis, hvorfor vi rådslog om, hvor vi skulle begive os hen. Den ene mente mod øst og den anden mod vest, og til sidst kastede vi lod om det, og loddet traf Øvre-Mississippi. Vi lagde så diamanterne i et stykke papir, skrev vore navne uden på og gav hotellets

bogholder pakken i forvaring med den besked, at han ikke måtte udlevere den til nogen af os uden at de to andre var til stede og så på det. Derefter gik vi hver for sig en tur ud i byen, og jeg tror nok, at vi alle havde samme plan i hovedet, dog er jeg ikke sikker på det."

"Hvad var det for en plan?" spurgte Tom.

"At stjæle fra de andre."

"Hvad for noget? Ville en af jer virkelig tage det hele, efter at I alle havde hjulpet hinanden med at få fat på det?"

"Naturligvis."

Det oprørte Tom Sawyer meget, og han sagde ligefrem, at det var noget af det tarveligste og sjofleste, han nogensinde havde hørt. Men Jake Dunlap svarede, at sådant skete så ofte i deres profession. Når nogen lagde sig efter tyveri, var han altid nødt til at se på egen fordel, andre gjorde det dog ikke. Og så gik han videre i sin fortælling.

"I forstår jo nok, at knuden ved det hele var, at man vanskeligt kunne dele to diamanter mellem tre mennesker. Hvis der blot havde været tre diamanter, så – men det kan nu ikke hjælpe at fantasere om det, for der var nu ikke mere end to. Jeg drev længe ene om i smågaderne og grundede og spekulerede, men jeg var til sidst fuldstændig enig med mig selv om, at jeg selv ville hugge disse diamanter ved første givne lejlighed, og have en forklædning parat, som jeg kunne tage på og så se at komme bort og give de to andre en god dag og en glad aften! Jeg anskaffede mig så falskt skæg, brillerne og disse bondeklæder, som jeg har på, og bragte alle sagerne med til hotellet i en lille håndkuffert. Da jeg gik forbi en butik, hvor man solgte den slags ting, så jeg gennem vinduet et glimt af en

af mine kammerater; det var Bud Dixon, og jeg var svært glad ved at se ham der, kan I tro. Jeg fik da lyst til at se, hvad han ville købe, trak mig lidt tilbage og passede ham op. Og hvad tror I så det var han købte?"

"Et falskt skæg," foreslog jeg.

"Nej."

"Briller da?"

"Nej."

"Å, hold du hellere din bøtte, Huck Finn," sagde Tom, "du forplumrer altid en sag. Hvad var det så, han købte, Jake?"

"Det vil du aldrig kunne gætte, det er jeg vis på; det var såmænd ikke andet end en lille skruetrækker – en ganske lille skruetrækker."

"Nu har jeg da aldrig hørt magen! Og hvad ville han da med den?"

"Ja det spekulerede jeg også på og sagde til mig selv: Det var dog grinagtigt; hvad mon han dog vil med den tingest? Da han så kom ud, skjulte jeg mig i en gadedør til han var kommet forbi og fulgte så efter ham til en butik med brugte klæder, hvor han købte en rød flonelsskjorte og noget andet gammelt bras, netop det, du før fortalte, at han nu har på. Derpå gik jeg ned til kajen og skjulte mine sager om bord i den floddamper, som vi havde bestemt os for at sejle med, og gik så tilbage til byen. Der havde jeg atter held med mig, idet jeg mødte vor anden kammerat, der også kom anstigende med en bylt gamle klæder. Til sidst hentede vi diamanterne og begav os alle tre om bord.

Men nu var vi kommet godt op at køre. For ingen af os dristede sig til at gå til køjs – vi var nødt til at blive siddende oppe og passe på hinanden. Det var pokkers ærgerligt at være

nødt til det, men der var allerede for et par uger siden kommet fjendskab mellem os, og vi holdt kun sammen, fordi vi drev vore forretninger i fællesskab. Det var også denne nederdrægtige omstændighed, at der kun var to diamanter til tre mand!

Vi spiste først til aften, tændte så piberne og travede derpå alle tre sammen op og ned ad dækket til hen ad midnat, da vi gik ned, satte os i min kahyt, låsede døren og tog papiret med diamanterne frem for at se, om de endnu var i god behold; vi lagde derpå papiret i den underste køje, så vi alle kunne holde øje med det og satte os så ned, men det holdt hårdt at holde os vågne. Til sidst fik Bud Dixon sig nikket i søvn, og næppe var han begyndt at snorke for alvor, før Hal Clayton pegede hen i retning af diamanterne og derpå hen imod døren, og jeg var da straks med på spørgsmålet. Jeg rakte over og greb papiret med diamanterne, hvorpå vi begge rejste os og stod et øjeblik ganske stille – Bud rørte sig ikke; så drejede jeg sagte nøglen om i yderdøren, ligeså håndtaget, hvorpå vi begge listede os ud på gangen og lukkede døren sagte efter os.

Der var ingen at se nogetsteds og dampbåden gik sin støtte gang gennem den store flods vande i det dæmpede månelys. Uden at tale sammen gik vi lige op på orkandækket, hvor vi satte os længst agterude ved enden af skylightet. Vi vidste begge, hvorledes meningen var og hvorledes dette ville gå, uden at vi behøvede at drøfte sagen nærmere; Bud Dixon ville vågne og savne pakken og ville da straks komme ud for at opsøge os, for han var en fyr, der ikke var bange for noget. Når han så havde fundet os, og det ville jo ikke være ham vanskeligt, ville vi prøve at hive ham over bord, om vi så selv skulle sætte livet til ved forsøget. Jeg skal ikke nægte, at det gøs i mig ved tanken om

det, for jeg er af naturen ikke så modig som så mange andre, men løbe bort fra det hele – det ville jeg dog ikke! Jeg nærede et stille håb om at damperen ville stoppe et eller andet sted, hvor vi så kunne slippe i land og undgå denne kamp, for jeg var ikke så lidt bange for Bud Dixon; men båden gik jo opad floden og det var derfor ikke sandsynligt, at den ville stoppe op.

Nå, tiden gik, men fyren indfandt sig ikke. Vi ventede ufortrødent til dagen endelig begyndte at gry, men Bud blev stadig borte!"

"For pokker!" sagde jeg, "hvad mener du om dette her? Det ser en smule mistænkeligt ud, ikke?"

"Ja, det kan vi godt være enige om," sagde Hal, "men tror du ikke, han spiller komedie med os? Lad os åbne papiret." Det gjorde jeg da, og hvad mener I så – der var ikke andet i det end et par små stykker hvidt sukker! Det var altså grunden til, at han kunne sidde der og snorksove hele natten nok så behageligt! Var det ikke raskt gjort? Han havde haft begge papirer fiks og færdige og havde så, lige for næsen af os, byttet dem om! Dygtig fyr, ikke sandt?

Vi følte os jo noget flade ved denne opdagelse, men nu gjaldt det om i en hast at fatte en plan, og det gjorde vi da. Vi besluttede at lægge papiret sammen, ganske som det var før, liste os ind og lægge det i køjen igen og lade som om vi slet ikke vidste af noget og ikke havde anelse om, at Bud lå og grinede af os midt i sin forstilte snorken. Endvidere besluttede vi ikke at vige fra ham, og den første aften, vi så kom til land, ville vi drikke ham plakatfuld og derpå tage diamanterne fra ham, selv om det skulle gå på livet løs; han ville akkurat have gjort det samme ved en af os. Alligevel havde jeg ingen rigtig tiltro til at

planen ville lykkes for os. At drikke ham fuld var en let sag – han havde altid haft lyst til mosten, men hvad fik vi så ud af det? Man kunne måske søge og søge i det uendelige og alligevel ikke finde noget. Men pludselig faldt der mig noget ind, der atter gav mig håb! Jeg havde nemlig taget mine støvler af, da de klemte mig lidt, og da jeg tog den ene op fra dækket for atter at trække den på, og kastede et blik på hælen, faldt der mig noget ind. I kan vel huske, at jeg omtalte en lille hemmelighedsfuld skruetrækker?"

"Ja, vel kan vi det," sagde Tom vældig interesseret.

"Nå, da jeg så betragtede den hæl, gik det pludselig op for mig, hvor han havde skjult diamanterne! Se en gang på sådan en hæl; under den sidder der en jernplade, der er fæstnet til hælen med små skruer. Der var ellers ikke en skrue nogetsteds på fyren undtagen på hans støvlehæle, men når han havde brug for en skruetrækker, så vidste jeg nu, hvad den skulle bruges til."

"Er det ikke storartet, Huck?" udbrød Tom.

"Nå," vedblev Jake, "jeg trak så mine støvler på, vi gik ned, listede os ind i kahytten, lagde papiret med sukkeret i køjen igen og satte os ned og hørte ligesom halvt i søvne på Bud Dixons snorken. Hal Clayton sov snart ind, men jeg holdt mig tappert, jeg har aldrig været så vågen i hele mit liv. Med hatteskyggen trykket ned over øjnene stirrede jeg ivrigt omkring på gulvet for om muligt at opdage nogle stumper læder. Det tog tid, og jeg begyndte allerede at tro, at jeg havde taget fejl, da jeg endelig opdagede noget. Det lå ovre tæt ved skottet og lignede næsten tæppet i farve; det var en lille rund læderprop af tykkelse som enden af en lillefinger og jeg sagde

straks til mig selv: "Hoho, der ligger nok en diamant i den rede, hvor du er kommet fra." Det varede da heller ikke længe, før jeg også fandt proppens kammerat. Ja, hvad giver I mig for sådan en udspekuleret tyveknægt! Her havde han lavet den nydeligste fælde for os og regnet ud, hvad vi ville gøre, og vi to fæhoveder gik lige i fælden! Han havde ganske rigtig tænkt sig, at vi ville stjæle pakken med de falske diamanter, og mens vi sad oppe på dækket hele natten og ventede på ham for at hive ham i floden, sad han ganske gemytlig nede i kahytten og skruede sine hælplader af, skar proppene ud, stak diamanterne i hullerne og skruede atter pladerne på igen! Jeg mener, at den var godt lavet, hvad behager?"

"Ja," råbte Tom, fuld af virkelig beundring, "det fortjente medalje, gjorde det!"

4

Hele næste dag tilbragte vi med at gå og skæve til hinanden – ren humbug alt sammen! Og jeg kan sige jer, at det var en morderlig triviel og sløj forretning for os to, der nu var i kompagni. Hen ad aften lagde vi til land ved en af småbyerne ved Missouri højt oppe i Iowa, spiste til aften på hotellet og lejede os derpå et værelse med en hængekøje og en dobbeltseng i en af de øverste etager. Da vi, med værten i spidsen, der lyste for os, en efter en gik derop, kastede jeg, der gik bagest, min håndkuffert ind under et bord, der stod i den mørke forstue. Vi fik bragt et par flasker whisky op og satte os til at spille kort om småpenge, men så snart whiskyen begyndte at gøre sin virkning på Bud, holdt vi andre to op at drikke, men lod ham fortsætte at tylle i sig. Vi fyldte hans glas så længe, indtil han gled ned af sin stol og blev liggende, snorkende af alle kræfter. Så var vi parat til at begynde. Jeg foreslog, at vi skulle trække vore støvler af og hans ligeledes, men blot ingen støj gøre; så kunne vi dreje og vende ham, mens vi undersøgte ham, uden at han mærkede det. Det gjorde vi da. Jeg satte mine og Buds støvler ved siden af hinanden, så at jeg let kunne tage dem igen; derpå trak vi klæderne af ham og undersøgte hans lommer, strømper og det indvendige foer i hans frakke og støvler, ransagede hans bylt, men af diamanter var der ikke spor. Vi fandt skruetrækkeren, og da Hal så den, sagde han: "Hvad tror du, han bruger den fyr til?" Jeg svarede, at jeg ikke vidste det, men da han i det samme vendte sig om, stak jeg skruetrækkeren til mig. Til sidst blev Hal ked af at søge og

sagde, at vi måtte hellere opgive det. Det var netop hvad jeg ventede på, hvorfor jeg sagde: "Men der er et sted, hvor vi endnu ikke har søgt."

"Hvor er da det?" spurgte han.

"Det er i hans mave."

"Ja, det er rigtigt, det har jeg slet ikke tænkt på! Der ligger vel hunden begravet; men hvorledes skal vi gribe sagen an?"

"Jo," sagde jeg, "bliv du her hos ham; imens går jeg ud og finder et apotek, hvor jeg skal få et middel, der nok skal gøre diamanterne kede af det selskab, de er kommet i."

Det syntes han udmærket godt om, og uagtet han betragtede mig skarpt, fik jeg dog Buds støvler trukket på lige for næsen af ham, uden at han syntes at lægge mærke til det. De var vel en smule for store til mig, men det havde dog været værre, hvis de havde været for små. Jeg snuppede min håndkuffert, da jeg famlede mig gennem forstuen, og et minut efter sneg jeg mig ud af bagdøren og pilede op ad vejen langs floden med en fem miles fart.

Jeg følte mig helt vel tilpas – at vide, at man går på diamanter er slet ikke så ilde, kan I tro! Da jeg havde gået i et kvarter, sagde jeg til mig selv, at nu havde jeg tilbagelagt over en fjerdingvej og endnu var nok alt roligt bag ved mig. Da andre fem minutter var gået, antog jeg, at nu havde jeg sikkert lagt tilstrækkelig afstand mellem byen og mig. Der gik atter fem minutter, og jeg tænkte, at nu var der en halv mil bag mig, og at Hal nu vist sad og bandede over mig. Efter andre fyrre minutters forløb måtte sandheden være gået op for ham. Han har regnet ud, at jeg har fundet diamanterne, da vi ledte efter dem, har listet dem ned i min lomme uden at lade mig mærke

med det – ja, sådan måtte det være gået til, og så er han styrtet af sted for at lede mig op! Han vil vel nok søge efter friske spor i vejstøvet, men der er lige så mange spor ned langs floden som op ad den!

I dette øjeblik så jeg en mand komme ridende mod mig på et muldyr, og uden ret at tænke på hvad jeg gjorde, sprang jeg ind mellem buskene. Det var nu egentlig dumt! Da han kom lige ud for, hvor jeg stod, standsede han og ligesom ventede på, at jeg igen skulle komme ud; så red han videre. Men nu følte jeg mig ikke mere så tryg som før og sagde til mig selv, at jeg her sikkert havde ødelagt mine chancer i det tilfælde, at manden skulle støde på Hal Clayton.

Nå, klokken tre om morgenen nåede jeg da Alexandria, hvor jeg så denne damper ligge, og da først følte jeg mig nogenlunde sikker. Det var lige ved daggry; jeg gik om bord og fik denne kahyt, trak disse klæder på og gik op til lodshuset for at holde udkig, om der skulle være nogen efter mig, skønt jeg egentlig slet ikke tænkte mig, at der kunne være nogen fare på færde. Der sad jeg så og fordrev tiden med at se på diamanterne og vente på at damperen skulle afgå, men den blev dog stadig liggende. Man var i færd med at få noget repareret nede i maskinen, men det vidste jeg ikke noget om, da jeg ikke var videre kendt med dampskibsfart.

For nu at gøre sagen kort, vil jeg blot fortælle, at vi ikke forlod stedet før ved middag; men allerede længe før den tid havde jeg lukket mig inde i min kahyt, for kort før frokost så jeg i nogen afstand en mand komme, hvis gang nøjagtig lignede Hal Claytons, og det gjorde mig straks ængstelig. Jeg sagde til mig selv, at hvis han får opsnuset, at du er her om bord i dette fartøj,

så fanger han dig som en rotte i en fælde. Han behøver kun at have øjnene en smule med sig og så vente – bare vente til jeg går i land i den tanke, at han er mange mile borte; snige sig efter mig hen til et passende sted, hvor han kan få mig til at udlevere diamanterne; og så vil han ja, jeg ved godt, hvad han vil! Det er forfærdeligt – det er rædselsfuldt! Og så at tænke sig, at den *anden* også er kommet om bord! Det er hårdt, drenge, virkelig hårdt således at se sig forfulgt af skæbnen; men I må hjælpe mig, det vil I nok ikke sandt? Vær lidt gode mod en stakkels djævel, der her er blevet jaget til døde, og hjælp mig at frelse mit skind; jeg vil da velsigne den plet på jorden, I går på!"

Vi søgte nu begge at berolige ham og lovede, at vi ville overveje, hvordan vi bedst skulle redde ham ud af denne klemme, og lidt efter lidt forsvandt da også hans ængstelse. Da han var blevet mere rolig, skruede han sine hælplader af og holdt diamanterne op for lyset, så de rigtig kunne spille og sad og beundrede og kælede for dem. De var virkelig også dejlige og kastede et strålende lys ud til alle sider. Men det forekom mig rigtignok, at han var et stort fæ; hvis jeg havde været i hans sted, ville jeg have givet de andre diamanterne, fået dem til at gå i land og ladet mig blive her. Men det ville han ikke høre tale om; han sagde, at der i disse lå en hel formue, og at han ikke kunne udholde tanken om at miste dem.

To gange stoppede vi for at efterse maskinen. Hver gang varede det længe og den ene gang var det nat, men dog ikke mørkt nok, så Jake turde ikke forsøge at gå fra borde. Men den tredje gang vi stoppede var der bedre lejlighed. Vi lå ved et brændeoplag, omtrent fyrre mil ovenfor det sted, hvor onkel Silas boede. Klokken var et om natten, det var mørkt og tåget i

vejret og det begyndte at blæse op. Jake belavede sig derfor på at forsvinde. Vi begyndte at tage brænde om bord, mens blæsten tudede og regnen strømmede ned, hvorfor folkene, idet de bar brændet om bord, tog en sæk over hovedet til beskyttelse mod regnen. Vi fik da også fat i en sæk til Jake, hvorpå han med sin håndkuffert i hånden sneg sig hen agter, hvorfra han fulgte med folkene forefter og derfra i land; og da vi så endelig så ham forsvinde i mørket derinde mellem buskene, trak vi vejret lettere og mente, at nu var alt klappet og klart. Men hvor længe var Adam i Paradis? En eller anden må have sladret, antager jeg, for næppe ti minutter senere kom to fyre styrtende forefter, sprang hurtigt i land og væk var de. Vi stod og ventede lige til daggry på, at de skulle vende tilbage, men de kom ikke. Det gjorde os ondt for Jake, men vi måtte nøjes med håbet om, at de ikke havde fundet hans spor og at han var sluppet hen til sin broders ejendom og havde skjult sig der.

Hans plan havde været at følge vejen langs floden, og han havde bedt os om at undersøge om Brace og Jupiter var hjemme og ikke havde besøg af fremmede, og så senere efter solnedgang snige os ud og underrette ham om det. Han ville da vente på os i en lille lund, der lå tæt bagved onkel Silas' tobaksmark lige ved vejen langs floden; det var et sted, hvor der sjældent kom nogen.

Vi sad nu og talte længe om, hvorledes det ville gå ham, såfremt hans to forfølgere ville søge efter ham oppe ad floden i stedet for ned ad denne, for da var han reddet; men det var dog ikke sandsynligt, at de ville gøre dette, da de sikkert nok kendte hans hjemstavn. Det var mere rimeligt, at de ville vælge den rigtige vej og forfølge ham hele dagen uden han mærkede det,

og så endelig overfalde og myrde ham, når det blev mørkt og derpå tage støvlerne med sig. Vi var virkelig meget ængstelige for ham.

5

Maskinen kom ikke i orden før langt hen på eftermiddagen, hvorfor vi ikke nåede hen til onkel Silas' ejendom før solen var ved at gå ned. Vi gik derfor ikke ind i gården, men skyndte os hen til lunden for at underrette Jake om grunden til at vi var blevet opholdt, og at han måtte vente til vi havde været henne ved Braces og set, hvorledes det stod til der. Det begyndte allerede at blive mørkt, da vi svedige og pustende af vort forcerede løb var nået hen til udkanten af lunden; men i samme øjeblik så vi to mænd løbe ind i krattet, og kort efter hørtes nogle høje råb om hjælp derinde fra. "Nu myrder de stakkels Jake!" hviskede vi til hinanden og flygtede begge skrækslagne hen til tobaksmarken, hvor vi skjulte os, rystende og skælvende over hele kroppen. Vi havde imidlertid kun ligget her et øjeblik, før atter et par mænd hurtigt fo'r forbi os ind i krattet, og lidt efter kom der løbende fire mænd ud derfra, som alle tog vejen op langs floden så hurtigt de kunne; det så næsten ud som de to bageste var på jagt efter de to forreste.

Vi lå længe og lyttede, betaget af skræk og ængstelse, men alt var i øjeblikket roligt, og vi hørte ikke andet end vore egne hjerters banken. Med gysen tænkte vi på, hvad der måske nu gemtes der henne bag træerne, muligvis et lig eller måske endog et spøgelse. Månen viste sig nu rød, rund og lysende mellem træerne, lig et uhyre ansigt bag et fængsels tremmer, og de mørke skygger og de lyse pletter i skoven, der langsomt skiftede stilling, gjorde det endnu mere uhyggeligt i denne tavse, stille nat. Pludselig hviskede Tom: "Se, hvad er dog det?"

"Stille," sagde jeg, "lad være at gøre mig mere angst end jeg er. Jeg er allerede så bange, at du ikke behøver at gøre mig det mere end jeg er!"

"Men se – se dog, det kan du vel! Der er noget, der kommer ud der mellem træerne."

"Å, ti stille, Tom!"

"Det er forfærdelig højt!"

"Å, du kære Gud – å, lad os – –"

"Ti stille – det kommer denne vej."

Han var så ophidset, at han næppe kunne hviske ordene frem. Jeg måtte se derhen, jeg kunne ikke lade være. Der lå vi begge på knæ, med vore næser klinet tæt op mod et stakit og stirrede med åben mund lige frem for os! Skikkelsen kom nu nedad vejen, endnu under skyggen af træerne, så jeg ikke tydeligt kunne skelne den, før den var lige tæt ved os – da kom den frem i det klare månelys, og vi var ved synet af den nær sunket til jorden af skræk – "det er Jake Dunlaps genfærd!" – hviskede vi straks til hinanden.

Vi lå som lamslået et par minutter – men da var genfærdet også forsvundet!

Tom sagde ganske sagte: "Spøgelser plejer ellers at være utydelige og uklare at se til, ligesom i en tåge, men denne her var da tydelig nok."

"Ja," svarede jeg, "jeg så tydeligt både brillerne og skægget."

"Ja, og farven af de grove bondeklæder, de grønt og sortternede benklæder."

"Og den ildrøde bomuldsfløjls vest med de gule prikker – –"

"Ja, og benklædernes læderstropper, hvor den ene ikke var knappet – –"

"Og så denne hat – –"

"Ja, det var såmænd en nydelig hat at møde med for et spøgelse, sådan et langt, sort kakkelovnsrør med en rund top på."

"Lagde du mærke til, om håret var hans eget, Huck?"

"Ja, straks syntes jeg det, men jeg er dog ikke sikker på det."

"Det er jeg heller ikke, men i alt fald havde det en håndkuffert med."

"Den så jeg også, men er der da også spøgelses-håndkufferter, Tom?"

"Pyt! Det ville jeg såmænd aldrig spekulere på i dit sted, Huck Finn. Hvad et spøgelse bærer på sig, er naturligvis lavet af spøgelses-stof. De må også have deres sager for sig selv, ligesom vi andre har vore. Du så jo selv, at dets klæder var rigtigt spøgelsestøj; hvorfor skulle det så ikke også kunne have en håndkuffert af samme stof? Det er dog ganske naturligt."

Det var der jo mening i; jeg kunne ikke benægte sandheden af Toms logik.

Straks efter kom Bill Withers og hans broder Jack forbi. Vi hørte dem tale sammen, og Jack sagde: "Hvad tror du, det var, han bar på?"

"Jeg ved det ikke, men det lod til at være noget tungt."

"Ja, det var næppe nok, at han kunne slæbe det. Det var vist en neger, der havde stjålet korn fra gamle pastor Silas, antager jeg."

"Det tænkte jeg også; og derfor lod jeg som jeg ikke så ham."

"Det gjorde jeg også."

Derpå lo de begge, og snart var de så langt borte, at vi ikke kunne høre dem mere. Dette beviste jo klart, at gamle onkel

Silas ikke mere var så afholdt som før. Tidligere ville man ikke roligt have set på, at en neger stjal korn fra ham.

Vi hørte nu igen stemmer fra flere mennesker, der kom nærmere; de talte og lo højt. Det viste sig at være Lem Beebe og Jim Lane. Jim Lane spurgte: "Hvem – Jupiter Dunlap?"

"Ja."

"Jeg kan næsten ikke tro, at det er muligt. For en time siden, lige før solnedgang, så jeg ham og præsten stå og grave et stykke jord. Han sagde, at han ikke ville gå ud i aften, men at vi kunne låne hans hund, hvis vi havde brug for den."

"Han var vel for træt, antager jeg."

"Ja, han slider vist hårdt i det."

"Det vil jeg gerne tro."

Så lo de begge og gik videre. Tom foreslog så, at vi nu helst måtte rejse os og følge efter dem, da de jo skulle samme vej som vi, for det ville ikke være behageligt for os at løbe på spøgelset, når vi to var alene. Det gjorde vi da, og kom også godt hjem.

Det var lørdag aften den 2. september.

Den dag glemmer jeg aldrig; man vil snart se hvorfor.

6

Vi stavrede altså af sted bagefter Jim og Lem, indtil vi kom i nærheden af gamle Jims hytte, hvor der var tændt lys. Her kom hundene løbende imod os som for at sige goddag, og nu var vi ikke længere bange. Ved stenten sagde Tom: "Stop lidt, lad os sætte os her et øjeblik. Men død og pine!"

"Hvad er der nu i vejen?" spurgte jeg.

"Der er meget i vejen," svarede han, "var det ikke dig, der foreslog, at vi skulle være de første, der fortalte familien, hvem det var, der lå myrdet under træerne i lunden og om de slyngler, der havde begået dette mord, og fortælle om diamanterne, som de har røvet fra liget; og at vi rigtig skulle pynte på historien og nyde den ære at være de eneste, der vidste udførlig besked om sagen?"

"Jo, selvfølgelig, du var vel også den sidste, Tom Sawyer, der ville lade en så glimrende lejlighed slippe dig af hænderne. Jeg antager heller ikke, at historien ville komme til at mangle fernis, når du først begyndte at udmale begivenhederne."

"Så-å," svarede han roligt, "hvad ville du nu sige, når jeg fortalte dig, at jeg slet ikke vil fortælle et muk?"

Jeg var som himmelfalden ved at høre ham sige dette og udbrød: "Så ville jeg sige, at det mener du ikke et ord med, Tom Sawyer!"

"Det skal du snart få at se. Var spøgelset barfodet?"

"Nej, hvorfor det?"

"Vent et øjeblik – jeg vil blot spørge dig om noget. Havde spøgelset støvlerne på?"

"Ja, dem så jeg tydeligt nok."

"Kan du sværge på det?"

"Ja."

"Det kan jeg også. Men ved du så, hvad det betyder?"

"Nej, hvad betyder det?"

"Det betyder, at tyvene ikke fik fat i diamanterne!"

"Men hvorfor tror du dog det?"

"Jeg ikke blot tror det, jeg ved det. Var måske ikke bukserne og brillerne og skægget og håndkufferten og det hele blevet til lutter spøgelsessager? Det var det alt sammen blevet til, ikke sandt? Det beviser altså, at støvlerne ligeledes var blevet til spøgelsesstøvler, da spøgelset endnu havde dem på, mens det gik rundt og spøgede, og hvis dette ikke er et godt bevis på, at disse slyngler ikke fik fat i støvlerne, så ville jeg dog gerne vide, hvad du kalder bevis – hvad behager?"

Ja, er det ikke storartet! Jeg har aldrig set en dreng med sådan en forstand i sin hjernekiste! Jeg troede, at jeg også havde øjne i hovedet og nok kunne opdage et og andet, men det er slet ikke noget mod Tom! Når Tom Sawyer blot ser på en ting, rejser den sig straks på bagbenene og taler til ham – ja fortæller ham hver eneste smule den ved! Nej, jeg har aldrig i mine dage set et sådant hoved!

"Tom Sawyer!" udbrød jeg derfor, "jeg vil gentage det samme, som jeg så ofte har sagt: Jeg er ikke værdig til at pudse dine støvler! Men det er jo som det skal være – både her og der. Vi er ikke alle skabt ganske ens; nogle har fået øjne, der ikke kan se, og andre har fået øjne, der kan se, og jeg mener, at det ikke er gjort for at gøre nogen en privat skade – det er som det skal være, ellers var det vel lavet på en anden måde. Lad os blot

hænge i – det hele står nu ganske klart for mig – tyvene har ikke fået fat i diamanterne! Og hvad tror du er grunden til det?"

"De blev naturligvis forstyrret af de andre to mænd, før de havde fået støvlerne af liget."

"Ja, du har ret, det er jeg også vis på. Men hør nu en gang, Tom, hvorfor skal vi ikke fortælle det?"

"Å, din dumrian; kan du dog ikke begribe det? Hør da en gang: Hvad vil der nu ske? Der vil blive foretaget en undersøgelse i morgen tidlig. De to mænd vil fortælle, hvorledes de hørte skrigene, styrtede derhen og kom netop tidsnok til ikke at frelse den overfaldne! Så vil juryen sludre og vrøvle i det uendelige og omsider afgive den erklæring, at han er blevet skudt, stukket ihjel eller slået i hovedet med et eller andet og så bagefter død, fordi det nu skulle være således. Og så snart man har fået ham i jorden, vil man sælge alle hans sager ved auktion for at få udlægget godtgjort, og så – så kommer turen til os!"

"Hvordan det, Tom?"

"Jo, så køber vi støvlerne for et par kroner."

"Det er jo storartet, Tom; så får vi altså fat i diamanterne?"

"Ja, det kan du være sikker på. En skønne dag vil der blive udlovet en større belønning for deres tilvejebringelse – måske 1000 kroner – dem putter vi så i vores lomme! Men lad os nu komme ind, og husk blot på, at om mord og diamanter og tyve ved vi ikke det mindste – glem det nu ikke!"

Jeg udstødte et stille suk af sorg over den måde, hvorpå Tom ordnede hele den sag. Hvis det havde stået til mig, havde jeg straks solgt diamanterne – ja det havde jeg – for 12.000 kroner – men der var jo ikke noget at gøre ved den ting nu, derfor tav

jeg og sagde blot: "Men hvad skal vi sige til din tante Sally, når hun spørger, hvorfor vi har været så længe om at rejse herned oppe fra landsbyen?"

"Det må du om; du kan vel nok hitte på et eller andet at proppe hende med."

Tom var nu altid så sanddru, han holdt ikke af selv at fortælle en løgn!

Vi gik derefter lige ind i den store gård, hvor vi med fryd genkendte og fandt det hele uforandret, nåede hurtigt hen til den lange overbyggede gang mellem træskuret og køkkenet, så der alt det sædvanlige hænge på væggene, som det plejede, selv onkel Silas' gamle falmede grønne arbejdsjakke med hætten og den store, hvide lap mellem begge skuldre, som altid førte tanken hen på, at én sikkert havde givet ham en snebold i nakken. Efter at have opfrisket disse minder trykkede vi på dørklinken og trådte ind. Tante Sally rumsterede som sædvanlig, ivrig optaget, rundt alle vegne; børnene var jaget hen i det ene hjørne af stuen og gamle onkel Silas i det andet, hvor han stod ganske fortabt og til overs. Tante ilede straks hen imod os, lo og græd på en gang, gav os begge små ømme øredask, trykkede os ind til sig, kyssede og daskede os atter, og var i det hele umådelig glad og fornøjet ved at se os.

Endelig kom der dog så meget ro over hende, at hun kunne sige: "Men hvor har I to landstrygere dog været så længe, 1 to søde væmmelige unger? Jeg har været så ængstelig for jer, at jeg til sidst blev helt uhyggelig til mode. Jeres pakkenelliker har jo allerede været her en hel evighed, og jeg har haft aftensmaden varmet til jer hele fire gange, indtil jeg endelig tabte tålmodigheden og opgav det. I fortjente nogle ordentlige klaps;

men I må jo være sultne, I søde små stakler – sæt jer nu ned – sæt jer dog begge to, aftensmaden skal snart være her!"

Det var rigtig hyggeligt og behageligt at sidde her igen med et sådant veldækket og rigt besat bord foran sig, fyldt med alle tantes delikatesser, som hun ville gøre os til gode med. Onkel Silas afleverede først en af hans sædvanlige gammeldags bordbønner, der indeholdt lige så mange "nærmere forklaringer" som der er lag i et løg, og imens sad jeg og spekulerede på, hvorledes jeg skulle klare ærterne angående vor sene ankomst. Og netop da vore tallerkener var blevet godt fyldt og vi var i færd med at gøre et dygtigt indhug i dem, kom tante frem med spørgsmål om det, og jeg svarede: "Ja, ser De – ser De – mrs. – –"

"Huck Finn! Siden hvornår er jeg blevet "mrs." for dig? Har jeg nogensinde været knap mod dig, både hvad lussinger og kys angår, lige fra den dag, da du kom her ind i stuen og jeg antog dig for Tom Sawyer og takkede Gud for at han havde sendt dig herned til mig, skønt du ganske vist fortalte mig over fire tusinde løgnehistorier, som jeg også pligtskyldigst troede hver og en! Nej, kald mig blot tante Sally, som du altid før har gjort."

Det gjorde jeg da og sagde: "Ja, jeg og Tom bestemte, at vi ville gå hertil, men først slå et lille slag ind i skoven. Der traf vi så på Lem Beebe og Jim Lane, og de foreslog os at gå med dem hen at plukke jordbær og sagde, at de ville låne Jupiter Dunlaps hund, da han lige havde sagt dem – –"

"Hvor havde de truffet ham?" spurgte Toms onkel ivrigt, og da jeg forundret så hen på ham, fordi et så ubetydeligt tilfælde syntes at kunne interessere ham så stærkt, bemærkede jeg at han ufravendt stirrede på mig. Det forvirrede mig så meget, at

jeg næsten ikke kunne svare ham, men fattede mig dog snart og sagde: "Det var, da han sammen med Dem stod og gravede et stykke jord."

"Hm!" sagde han kort, som om mit svar aldeles ikke tilfredsstillede ham, og lod så, som det hele ikke interesserede ham mere. Jeg fortsatte da min beretning og sagde, vendt til tante Sally: "Nå, vi fulgtes altså, som jeg før sagde – –"

"Ja, det er tilstrækkeligt, nu behøver du ikke at anstrenge dig mere," lød det fra tante Sally, mens hun stirrede vredt på mig, og fortsatte så: "Huck Finn, sig mig, hvordan faldt det disse mænd ind at tale om at plukke jordbær i september måned – her nede i disse egne?"

Jeg mærkede, at jeg var opdaget og tav da stille. Da hun forgæves havde ventet på svar, tilkastede hun mig et hvast blik og sagde: "og hvordan kom de tillige på den idiotiske idé at søge efter jordbær om aftenen?"

"Jo, ma'm – de – de – fortalte os, at de havde en lygte med, og – –"

"Å, hold nu hellere op! Men sig mig dog en gang, hvad ville de bruge hunden til? – skulle den måske finde jordbærrene?"

"Jeg – jeg tror – at de, de – –"

"Nu er det din tur, Tom Sawyer, lad mig nu høre, hvad du har udspekuleret som din part af al den sludder! Ud med sproget – men jeg vil bare sige, før du begynder, at jeg ikke tror et eneste ord af, hvad du fortæller. Du og Huck har været i lag med noget, som I ikke skulle have befattet jer med, så meget forstår jeg – jeg kender jer begge to. Nå, nu op med historien om hunden og jordbærrene og lygten og alt det andet vrøvl – men pas endelig på, at du siger den rene sandhed, hører du!"

Tom så tilsyneladende meget fornærmet ud og svarede ganske alvorligt: "Det er virkelig en skam, tante, at du taler således til Huck for denne lille fejltagelses skyld; det er jo blot noget, som enhver let kunne gøre sig skyldig i."

"Hvad er det da for en lille fejltagelse?"

"Jo, at han sagde jordbær, men naturligvis mente brombær."

"Nej, hør nu Tom Sawyer! Hvis du også vil holde mig for nar, så skal – –"

"Ja, men tante Sally, du er jo helt vild på kareten, uden at du ved af det – hvis du havde studeret din naturhistorie, som du burde have gjort, så vidste du, at man hele verden over – måske med undtagelse af her i Arkansas – altid leder efter brombær ved hjælp af en hund og en lygte – –"

Men nu fo'r hun ind på ham, greb fat i ham, ruskede ham dygtigt i ørene og var så vred og ophidset, at hun næppe formåede at blive af med den skylle af ord, der var tiltænkt os. Men det var netop vand på Tom Sawyers mølle. Han lod hende roligt rase ud, for at hun til sidst kunne blive så træt af det, at hun ikke mere gad tale om denne sag eller blot tillade, at andre gjorde det. Og således gik det også. Da hun havde arbejdet sig træt og omsider var nødt til at holde op, sagde Tom ganske roligt: "Det er nu alligevel rigtigt nok, tante Sally – –"

"Hold mund, dreng! Jeg vil ikke høre et ord mere om det!"

Så var alt i den skønneste orden og der blev ikke nævnt et ord mere om denne sag; Tom havde klaret sig storartet!

7

Benny sad med et meget alvorligt ansigt og sukkede af og til dybt; imidlertid begyndte hun snart at udspørge os om Toms søster Mary, om Sid og om tante Polly. Imedens klarede skyerne på tante Sallys pande mere og mere af, hendes gode humør vendte atter tilbage, hun stillede os flere spørgsmål og viste sig i det hele fra sin bedste side, så den sidste del af aftensmåltidet forløb på den behageligste måde. Kun gamle onkel Silas deltog ikke i samtalen; han var urolig og adspredt, sad og sukkede flere gange dybt, og så i det hele så bedrøvelig ud, at det var en ren ynk at se ham sidde der så bekymret og sorrigfuld.

Lidt efter aftensmåltidet bankede det på døren; en neger, der holdt sin gamle stråhat i hånden, stak hovedet indenfor og sagde med mange buk og skrabud, at hans herre, mr. Brace, stod ude ved porten og gerne ville spørge om, hvor hans broder var henne, da han var træt af at vente med aftensmaden på ham. Men aldrig har jeg hørt onkel Silas svare nogen i en så heftig og skarp tone som da han nu råbte: "Er jeg måske hans broders vogter?" men tog sig dog hurtigt i det, som om han forstod, at han havde forløbet sig; hvorpå han fortsatte i en mildere tone: "Det skal du nu ikke sige til ham, Billy; jeg er noget nervøs i disse dage og har ikke befundet mig ganske vel i nogen tid, så jeg knap rigtig ved, hvad jeg siger. Fortæl ham blot, at hans broder ikke er her."

Da negeren var gået, rejste den gamle sig op og travede rastløst frem og tilbage på gulvet, mens han sagte mumlede noget for sig selv og strøg sig febrilsk med hånden gennem

håret. Det var helt sørgeligt at se ham således. Tante Sally hviskede til os, at vi bare skulle lade som intet og ikke lægge mærke til ham, det gjorde ham ellers blot mere nervøs. Hun fortalte os, at siden han havde fået alle disse bekymringer at trækkes med, gik han ofte omkring og grubliserede, og når så de mørke tanker fik magt over hans sind, var han sig næppe selv bevidst. Hun sagde, at han nu gik langt oftere i søvne end tidligere, travede undertiden omkring i alle værelser, ja det var endog sket, at han i søvne var gået udenfor huset; hvis vi traf ham således, måtte vi endelig lade ham gå og ikke vække ham. Hun tilføjede, at hun dog antog, at dette søvngængeri ikke skadede ham, ja måske endog var ham til gavn; Benny var den, der i denne tid bedst forstod at omgås ham, for hun alene syntes at forstå, når hun skulle tale beroligende til ham og når hun skulle lade ham passe sig selv.

Han vedblev imidlertid at vandre op og ned ad gulvet, stadig mumlende hen for sig, indtil han omsider begyndte at se noget træt og anstrengt ud; så gik Benny hen ved siden af ham, tog ham i hånden, slog sin arm om ham og spadserede således frem og tilbage med ham; han smilede nu ned til hende, bøjede sig og kyssede hende på panden, og lidt efter svandt bekymringerne bort fra hans ansigt og han lod hende lede sig ind i hans værelse. Det var rørende at se, hvor kærlige de var overfor hinanden.

Tante Sally fik nu travlt med at få børnene til sengs, og da det snart blev for kedeligt for os at være inde, gjorde Tom og jeg os en lille afstikker ud i haven i måneskinnet, hvor vi fandt hen til melonbedene, tog en melon og delikaterede os med den, mens vi drøftede aftenens begivenheder. Tom sagde, at han var

overbevist om, at det var Jupiter, der var skyld i det hele, og at han ville benytte den første lejlighed, der viste sig, til at blive sikker i sin sag, og hvis det var som han mente, skulle han gøre, hvad der stod i hans magt for at få onkel Silas til at jage ham væk.

I næsten to timer fordrev vi tiden med at snakke, ryge og stoppe os med melon. Da vi kom tilbage til huset, var det allerede sent, alt var roligt og mørkt og alle gået til ro.

Tom, som lægger mærke til alt, opdagede straks, at den gamle grønne arbejdsjakke inde i gangen var borte og at den var blevet taget bort, mens vi var ude; vi var enige om, at det var underligt, men skyndte os dog op for at komme til sengs.

Vi kunne tydeligt høre, hvorledes Benny gik frem og tilbage inde i sit værelse, der stødte op til vort; det var sikkert af bekymring for sin fader, at hun ikke kunne finde hvile. Heller ikke vi kunne sove, og blev derfor siddende længe oppe, mens vi søgte at få tiden til at gå ved at ryge og tale sammen i en dæmpet tone; dog følte vi os begge uoplagt og i dårligt humør. Vi kom bestandig tilbage til mordet og spøgelseshistorien, og blev efterhånden så uhyggelige til mode, at det var rent umuligt for os at tænke på at falde i søvn.

Langt ud på natten, da alt var roligt og stille omkring os, stødte Tom pludselig til mig og hviskede, at der var nogen, der puslede udenfor, og ved at se ud, opdagede vi en mand, der vaklede om nede i gården på en måde, som om han ikke rigtig vidste, hvad han foretog sig. Det var imidlertid så mørkt, at vi kun kunne skimte ham ganske utydeligt. Han gik nu hen i retning af marken, og imens kom månen frem og kastede sit fulde lys på ham, så vi kunne se, at han bar en skovl på

skulderen, og at han havde en stor hvid lap på ryggen af sin gamle frakke.

Tom hviskede: "Det er onkel Silas, der går i søvne. Jeg ville ønske, vi kunne følge efter ham og se, hvor han går hen. Så, nu drejer han af i retning af tobaksmarken, men nu kan jeg ikke se ham mere. Det er virkelig sørgeligt, at han ikke kan finde hvile."

Vi ventede længe, men han kom ikke tilbage, i al fald ikke ad samme vej, og til sidst blev vi trætte af at vente og gik i seng, men forstyrredes dog idelig af uhyggelige drømme i den korte tid vi sov. Allerede ved daggry blev vi vækket; et uvejr med torden og lynild var trukket op; vinden hylede og sled i træerne rundt om huset, regnen strømmede ned og fyldte alle grøfter, så de blev som svulmende bække.

"Hør en gang, Huck!" sagde Tom, "jeg vil fortælle dig noget, der forekommer mig meget mystisk. Lige fra det øjeblik, da vi i aftes skiltes fra de andre, havde de ikke hørt det mindste om, at Jake Dunlap skulle være myrdet. De mænd, som forfulgte Hal Clayton og Bud Dixon, har dog sikkert sørget for at fortælle det vidt og bredt omkring i løbet af en halv time, og enhver, der fik det at vide, må atter have faret hen til sin nabo med nyheden, for at være den første, der bragte den videre. Ja, død og pine, en sådan begivenhed får man da heller ikke at løbe med mere end én gang om året! Men det er virkelig mærkværdigt, Huck, jeg kan slet ikke få det hele ind i mit hoved!"

Tom var nu meget utålmodig efter at regnen skulle holde op, så vi kunne komme ud og se, om nogle af de mennesker, vi mødte, ville begynde at fortælle os noget om mordet. Men hvis de fortalte noget om det, sagde han, skulle vi blot lade, som om vi blev meget forbavsede og forfærdede over hvad vi hørte.

Aldrig så snart var derfor regnen hørt op, før vi var udenfor. Det var nu højlys dag. Vi drev langsomt op ad vejen, mødte af og til et menneske, som vi bød godmorgen og fortalte, at vi nu var kommet hertil igen, at vi blev hos familien her i nogen tid, og hvad vi ellers kunne finde på; men ikke en eneste talte et ord om mordet – det var højst mærkeligt og besynderligt! Tom mente, at hvis vi gik lige hen til lunden, ville vi måske finde liget ligge der ganske alene, uden en sjæl i nærheden. Han sagde, at det jo heller ikke var umuligt, at tyvene langt inde i skoven havde fundet lejlighed til at overfalde deres forfølgere, og at de så havde slået hinanden ihjel, så der ingen var blevet tilbage, der kunne fortælle noget om det.

Inden vi vidste af det, var vi lige ud for lunden. Det løb koldt ned ad ryggen på mig, og hvor meget end Tom pressede på, var jeg ikke til at formå til at gå et skridt videre. Men Tom kunne dog ikke bare sig, han måtte hen at se om liget endnu havde støvlerne på. Han listede sig derfor ind mellem træerne, men kom et øjeblik efter styrtende ud igen med opspilede øjne og råbte: "Huck, det er væk!"

Jeg blev som himmelfalden og udbrød: "Det er dog vel ikke dit alvor, Tom?"

"Jo, det er væk, der er ikke spor tilbage af det! Jorden er nedtrampet, men havde der været blod på den, er det blevet skyllet bort af regnen, for det hele derinde er én stor mudderpøl." Jeg tog til sidst mod til mig og gik også derind for selv at overbevise mig om det; men det var akkurat, som Tom havde sagt det – ikke spor af noget lig!

"Pokker stå i det!" udbrød jeg da, "diamanterne er væk. Tror du ikke snarere, Tom, at røverne har listet sig tilbage og slæbt

ham bort?"

"Kan gerne være, det synes næsten så. Men hvor tror du da, de har gemt ham?"

"Hvorledes skulle jeg dog vide det?", svarede jeg ærgerlig, "og jeg bryder mig heller ikke en døjt om at vide det. Støvlerne var det eneste jeg brød mig om, og dem har de nu. Han selv kan gerne komme til at ligge længe et eller andet sted her i skoven, før jeg giver mig til at lede ham op, det kan du være rolig for."

Tom syntes heller ikke at nære nogen særlig interesse for ham; han var blot lidt nysgerrig efter at vide, hvor han var blevet af, og sagde, at vi blot skulle passe på ikke at lade os mærke med noget, så ville det næppe vare længe, før hunde eller en eller anden tilfældig forbigående fik ham opsnuset. Derpå traskede vi atter hjem for at spise, godt trætte og i dårligt humør. Jeg har aldrig ærgret mig så meget over noget, som over dette resultat.

8

Stemningen ved frokostbordet var noget blandet. Tante Sally så forvåget og træt ud, og lod børnene skændes og kives med hinanden uden at tage sig af det, hvad hun ellers ikke undlod; Tom og jeg havde nok at tænke på og gad ikke sige noget; Benny så ud som om hun ikke havde sovet ret meget, og hver gang hun hævede hovedet og stjal sig til at se hen på sin fader, kunne jeg se, at tårerne stod hende i øjnene. Hvad den gamle mand angik, da lod han al sin mad ligge kold og urørt på tallerkenen, mens han selv sad hensunken i dybe tanker og stirrede frem for sig uden at mæle et ord.

Netop da stilheden var allermest trykkende, stak negeren atter hovedet indenfor døren og sagde, at "massa Brace var meget urolig for massa Jupiters skyld, der endnu ikke var kommet hjem; og hvis massa Silas ville være så god – –"

Pludselig standsede han, som om resten af hans ord var stivnet i halsen på ham, for nu rejste onkel Silas sig op, rystende over hele kroppen, greb fat i bordet for at holde sig oprejst, trak vejret med stort besvær, og mens han stirrede stift på negeren, fremstammede han: "Tror han – tror han – hvad tror han? Sig ham – sig til ham – –"

Dermed sank han atter udmattet tilbage i sin stol, mens han mumlede ganske svagt: "Gå – gå – gå bort!"

Negeren løb forskrækket ud, og vi andre følte os alle helt uhyggelige til mode; det var alt for sørgeligt at se den gamle mand sidde der med fordrejede øjne og med et udtryk som en, der var lige ved at dø. Vi sad alle som forstenede; kun Benny

listede sig, mens tårerne løb hende ned ad kinderne, hen til ham, trykkede hans gamle grå hoved op til sit bryst, klappede og strøg det ganske sagte med sine bløde hænder og gjorde samtidig tegn til os andre, at vi skulle fjerne os, hvorpå vi da forsvandt så stille ud af døren, som om der havde været et lig i stuen.

Tom og jeg gik nu en tur hen ad vejen, der førte til skoven; vi var i en trist og alvorlig stemning og talte med hinanden om, hvor stor en forskel der var på nu og den gang, vi var her sidste sommer, hvor alt var så fredeligt og lykkeligt, da alle så op til onkel Silas, og han selv var så munter og glad, så kærlig og god – men hvorledes var det ikke nu med ham! Hvis han ikke allerede havde mistet sin forstand, var han i al fald godt på vej til det – det var vi begge fuldstændig enige om!

Det var en dejlig, klar solskinsdag; jo længere vi kom frem over højdedragene i retning af sletten, des smukkere og yppigere stod træerne og blomsterne om os, men des mere forunderligt og mærkeligt forekom det os, at der skulle være så megen sorg og ulykke i en så smuk verden som denne. Pludselig syntes alt at stå stille inden i mig, jeg greb Tom i armen, og det var, som om jeg næppe formåede at holde mig oprejst.

"Der er *det*!" råbte jeg, og hurtigt sprang vi begge hen bag en busk, rystende af skræk, mens Tom hviskede: "Hyss! – gør nu ingen støj!"

Det – sad på en træstub i udkanten af den lille åbne slette, hensunket i dybe tanker. Jeg forsøgte forgæves at overtale Tom til at vi skulle løbe bort, men han ville ikke og sagde, at vi fik aldrig mere en så god lejlighed som nu til at iagttage et spøgelse, og derfor ville han nu betragte dette så nøje som

muligt, selv om det så skulle koste hans liv. Jeg blev da også siddende og stirrede på *det*, hvor nødig jeg end ville.

"Stakkels Jake," begyndte Tom sagte, "han ser akkurat, således ud som han forudsagde os, at han ville vise sig her. Om det så er håret, så er det ikke mere så langt, som det var før; det er klippet ganske tæt, netop som han sagde, at han ville have det. Huck, jeg har aldrig set noget se mere naturligt ud, end *det* gør!"

"Det har jeg heller ikke," svarede jeg, "jeg skulle kende *det* igen, hvor jeg så traf *det*."

"Ja, jeg også. *Det* ser lige så ægte og virkeligt ud, som *det* gjorde før *det* døde."

Vi vedblev længe at betragte det. Endelig hviskede Tom: "Huck, der er alligevel noget ganske mærkeligt ved dette her; synes du ikke også? Det er dog mærkeligt, at det færdes her omkring ved højlys dag."

"Du har ret, Tom – jeg har aldrig set noget lignende før."

"Ellers kommer genfærdene aldrig frem uden om natten og da først efter klokken 12. Der må være noget galt ved dette her, læg mærke til mine ord. Jeg tror slet ikke, at det har lov til således at drive omkring om dagen! Det ser dog alt for naturligt ud! Jake ville have anstillet sig både døv og stum, for at naboerne ikke skulle kunne kende ham på røsten. Tror du, at spøgelset der også ville gøre dette, hvis vi prøvede på at råbe efter det?"

"Men Tom dog, sig ikke sådant noget! Hvis du begyndte at råbe efter det, ville jeg straks besvime af skræk!"

"Skab dig blot ikke, Huck, jeg skal såmænd ikke råbe efter det; men vil du blot se – det sidder og klør sig i hovedet – kan

du se det?"

"Nå, ja, hvad så?"

"Hvad så? Synes du at der er nogen mening i at et spøgelse sidder og klør sig i hovedet? Der er dog ingenting at klø efter der; dets hoved er jo lavet af luft eller noget lignende og kan ikke klø. Luft kan ikke klø, det ved da ethvert fæ!"

"Ja, men når det ikke klør og heller ikke kan klø, hvorfor pokker klør det sig da? Tror du måske, at det er sådan en vane det har?"

"Nej, det tror jeg just ikke. Jeg kan ikke rigtig forklare mig dette tilfælde, men jeg har alligevel en fæl mistanke om, at *det* spiller komedie – ja, jeg er næsten vis på det, fordi, hvis *det* – hør en gang, Huck!"

"Nå, hvad er der nu?"

"Du kan ikke se buskene tværs igennem det!"

"Nej, der har du ret, *det* er ikke mere gennemsigtigt end en ko. Jeg er lige ved at begynde at tro – –"

"Huck, nu bider *det* en skrå af! Du store kineser – de skråer dog virkelig ikke – de har jo ingenting at tygge med, Huck!"

"Nej, det kan vi godt være enige om."

"Det er slet intet genfærd – det er Jake Dunlap selv i egen person!"

"Sikke noget sludder!"

"Må jeg spørge dig, Huck, fandt vi måske noget lig under træerne?"

"Nej."

"Eller ellers spor af noget?"

"Nej."

"Og det er såmænd heller ikke så mærkeligt, for der har aldrig været noget lig der."

"Ja, men, Tom, – vi hørte jo – –"

"Ja, vi hørte – hvad hørte vi? Et par hyl! Er det derfor afgjort, at nogen er blevet myrdet? Nej, ikke spor! Vi har også set fire mænd løbe, og derpå kom *dette* her gående ud af skoven og vi antog det for et spøgelse; men det var ikke mere spøgelse end du er det. Det var selve Jake Dunlap, og det er selve Jake Dunlap, der sidder derhenne. Han har, som han sagde, fået sit hår klippet tæt af og agerer nu fremmed her, ganske som han sagde han ville. Han spøgelse – nej, han er såmænd så ægte som han kan være!"

Så forstod jeg endelig det hele; hvorledes vi havde set et spøgelse ved højlys dag!

Vi var dog begge meget glade ved, at han ikke var blevet myrdet og talte nu om, hvad han vel ville synes bedst om, enten at vi lod som om vi ikke kendte ham, eller straks gik hen og talte til ham. Tom mente, at det var bedst at gå hen og spørge ham om det, hvorfor han begav sig af sted, mens jeg holdt mig lidt tilbage, for jeg var dog endnu ikke ganske sikker på, om det ikke alligevel var et spøgelse.

Da Tom kom tæt hen til stedet, sagde han: "Goddag, Jake! Huck og jeg er svært glade ved at se dig igen, og du skal ikke være bange for at vi vil røbe dig. Hvis du tror, at det vil være mere sikkert for dig, at vi lader, som vi ikke kender dig, når vi møder dig, så sig det blot, og du skal få at se, at du kan stole på os, for vi vil hellere hugge vore hænder af, end at du skulle komme i den mindste smule forlegenhed for vor skyld."

Han blev straks meget forbavset ved at se os, og som det syntes, heller ikke videre glad ved det, men da Tom blev ved at snakke løs, klarede hans mørke mine op, og da Tom var færdig, var han lutter smil, nikkede flere gange med hovedet, gjorde forskellige tegn med fingrene og sagde:

"Goo-goo-goo-goo!" akkurat som de døvstumme bærer sig ad.

I det samme så vi, at nogle af Steve Nickersons folk, der boede på den modsatte side af sletten, kom hen imod os, hvorfor Tom udbrød: "Det lavede du storartet; jeg har aldrig set nogen gøre det bedre. Det er rigtigt; spil du bare din rolle for os ligesom for de andre, så bliver du i øvelsen og slipper for at gøre dumheder. Vi skal nok søge at undgå dig, og lade som vi ikke kender dig; men kan vi hjælpe dig med noget, så sig bare til."

Derpå skyndte vi os af sted, og da vi kom forbi Nickersons, spurgte de os naturligvis ud angående den fremmede derhenne, hvor han kom fra og hvad han hed, hvilken religion han hørte til, om han var baptist eller metodist, hvilket politisk parti han holdt med, højre eller venstre, hvor længe han blev her, og så fremdeles, alle de spørgsmål, som folk altid kommer med, så snart de ser en fremmed, ja for resten også selv om det kun er en omstrejfende køter, de ser. Tom svarede, at han ikke forstod den døvstummes fagter og heller ikke hans: "Goo-goo." Vi så nu, at de gik hen og gjorde fagter til Jake, og det var vi nu ikke rigtig glade ved, for vi var bange for, at Jake skulle glemme, at han agerede døvstum og at han skulle falde ud af sin rolle og give sig til at tale. Men da vi så havde iagttaget dem længe nok til at se, at Jake spillede sin rolle upåklageligt, skyndte vi os

videre, da vi havde fået lyst til at nå skolen til den tid, da børnene havde frikvarter, og der endnu var langt derhen.

Jeg var ærgerlig over, at Jake ikke med et ord havde omtalt, hvad der var sket inde i skoven, og om han virkelig var blevet myrdet derinde, men Tom sagde, at hvis vi havde været i Jakes sted, ville vi måske også have været bange for at sige noget og tiet stille ligesom han havde gjort.

Drengene og pigerne var alle glade ved at se os igen, og vi tilbragte en fornøjelig time hos dem, mens de havde fri. Da Hendersons drenge var på vej til skolen, var de kommet forbi den nyopdukkede døvstumme fyr og var nu meget optaget af at fortælle om ham, så at alle skolebørnene snart ikke talte om andet, og alle var opsat på at få ham at se, for de fleste havde aldrig før set en døvstum; så sagen vakte vældig opsigt i skolen.

Tom sagde, at det kostede ham megen møje at holde tæt med historien, at vi ville være blevet store helte, hvis vi nu stod frem og fortalte alt, hvad vi havde oplevet; men som sagerne nu stod, var det dog langt mere heltemæssigt at tie stille, for der var næppe en dreng af tusinde, der kunne have gjort det. Det var nu Tom Sawyers mening om dette spørgsmål, og jeg antog også, at han vidste bedst, hvad der her var det rigtige.

9

I løbet af de næste to-tre dage lykkedes det den døvstumme at gøre sig vældig populær. Han gjorde sig bekendt med alle naboerne; de syntes godt om ham og var næsten stolte af at have en sådan mærkværdighed gående omkring blandt sig. Man inviterede ham til frokost, til middag, ja endog til aften; man stoppede ham med flæskesteg og majsgrød og blev aldrig træt af at stirre på ham og undre sig over ham, ønskede blot at vide noget mere om ham – han var kort sagt en ualmindelig og fantastisk fremtoning for dem alle. De tegn og fagter han gjorde, var vel ikke til videre nytte, for folk forstod dem ikke og det gjorde han heller ikke selv, men så snart han begyndte sit: "Goo-goo!" så var alle henrykte og han var da genstand for alles store beundring. Han gik altid om med en griffel og en stump tavle, hvor folk skrev deres spørgsmål og han sine svar; men der var rigtignok ingen, der kunne læse hans skrift, undtagen Brace Dunlap. Denne sagde, at han ikke kunne tyde det alt sammen, men dog altid få mening ud af det. Den døvstumme skrev blandt andet, at han hørte hjemme langt borte herfra, havde tidligere været velhavende, men var faldet i kløerne på nogle gavtyve, som havde bedraget ham; han var nu fattig og havde kun lidt at leve af.

Man roste Brace Dunlap, fordi han var så hjælpsom mod denne fremmede; han overlod ham et lille hus til beboelse, lod sine negre hjælpe ham til rette og lod dem bringe ham de fødemidler, han ønskede.

Den døvstumme kom af og til hjem til os, for i de dage, da onkel Silas var så sørgmodig stemt, syntes det at være en trøst for ham at se et menneske hos sig, der også havde haft modgang. Tom og jeg lod, som vi aldrig havde kendt ham og han lod også, som vi var ganske fremmede for ham. Familien talte uforbeholdent om sine sorger, når han var til stede, og man tillagde det ikke nogen betydning, at han hørte på, hvad der blev talt om. Som oftest syntes han heller ikke at lægge mærke til det, men det skete dog af og til, at han gjorde det.

Da der var gået en to-tre dage, begyndte man at blive alvorligt ængstelig for Jupiter Dunlap. Man spurgte hinanden om, hvad der vel kunne være hændet ham, men over alt rystede man på hovedet og betroede hinanden, at der var noget mystisk ved det hele. Der forløb atter et par dage; så lød rygtet, at han vist nok var blevet myrdet. Dette vakte stor opsigt, og alle tog sig ivrigt af sagen. Om lørdagen undersøgte man i små afdelinger skovene i omegnen, for om muligt at finde hans lig; Tom og jeg var naturligvis også med og var meget interesserede i afsøgningen. Tom var så ivrig, at han hverken ville spise eller hvile sig, for han mente, at hvis det var os, der fandt liget, ville vi blive omtalt overalt, ja måske endnu mere, end om vi selv var blevet fundet som druknede.

De andre blev snart trætte og opgav eftersøgningen, men det gjorde Tom Sawyer ikke – det var ikke efter hans kogebog! Lørdag nat sov han slet ikke, blot for at ligge og spekulere, men om morgenen, kort før daggry, havde han også sin plan færdig. Hurtigt fik han mig listet ud af sengen og sagde: "Nu rask, Huck, skynd dig i tøjet – nu har jeg det! En blodhund – det er det vi mangler!"

To minutter efter var vi i mulm og mørke på vej op langs floden i retning af landsbyen. Gamle Jeff Hooker havde en blodhund, og den ville Tom låne af ham.

"Sporet er for gammelt, Tom," sagde jeg, "og desuden har det jo regnet."

"Det har ikke noget at sige, Huck. Hvis liget ligger skjult i en af skovene her omkring, vil hunden sikkert finde det. Hvis han er blevet myrdet og liget gravet ned, har de næppe gravet det ret dybt ned, og passerer hunden hen over stedet, vil den nok spore det. Huck, jeg vil sige dig, vi vil alligevel blive berømte! Det er omtrent lige så sikkert, som at vi er blevet født – at du ved det!"

Han blev helt rød i hovedet af ivrighed; for hver gang han blev opsat på noget, gik han helt og ganske op i det, og således også nu! På mindre end to minutter havde han regnestykket færdigt, og var ikke alene ved at finde liget – nej, han var endog på sporet efter morderen, for med det samme at gøre det af med ham og fange ham.

"Ja, ja," sagde jeg mere roligt, "se nu først at finde liget, så antager jeg, at det kan være tilstrækkeligt for i dag! For efter hvad vi ved, er der jo ikke noget lig og ingen blevet myrdet. Denne tosse er nok stukket et eller andet sted hen og slet ikke blevet myrdet, det skal du få at se."

Disse ord ærgrede ham og han sagde: "Huck Finn, jeg har aldrig kendt nogen, der således kan fordærve en sag som du. Så længe du ikke selv formår at se opløsningen på en vis sag, vil du heller ikke tillade nogen anden at gøre det. Hvad fornøjelse har du nu af at pøse koldt vand over dette lig og komme med dette selvopfundne sludder, at der slet intet mord har fundet sted? Ikke spor! Jeg forstår ikke, hvordan du kan gøre sådant noget;

jeg for min part ville aldrig bære mig sådan ad mod dig, det ved du jo godt. Her har vi nu en enestående lejlighed til at gøre os berømte, og så – –"

"Nå ja, bliv du bare ved," sagde jeg; "jeg fortryder, hvad jeg har sagt og tager alle mine ord tilbage; jeg mente jo ikke noget ondt med det; indret du det kun på den måde, du synes bedst om, og bryd dig ikke om hvad jeg siger. Er han blevet myrdet, vil jeg være lige så fornøjet derover som du er, og hvis han – –"

"Jeg har ikke sagt noget om at være fornøjet; jeg sagde kun – –"

"Nå, ja, ja; så er jeg lige så *bedrøvet* over det, som du er. Den måde, som du helst vil have det på, vil jeg også gerne have det på. Han – –"

"Der er ikke tale om noget "helst" her, Huck Finn; der er ingen, der taler om "helst". Og desuden – –"

Han holdt pludselig inde og gik frem og tilbage i dybe tanker. Dog varede det ikke længe, før han atter gav sin fantasi frit løb og vedblev: "Huck, det ville blive aldeles storartet, hvis vi nu kunne finde det lig, som de andre forgæves har søgt efter, og måske vi endog kunne opspore morderen. Det ville ikke alene blive til stor ære for os, men også for onkel Silas, fordi det var os, hans drenge, der fik udrettet noget stort. Det vil give ham oprejsning, skal du få at se."

Men gamle Jeff Hooker væltede hele planen, da vi kom op til ham i hans smedje og fortalte ham, hvorfor vi var kommet.

"I kan gerne låne hunden," sagde han, "men I vil intet lig finde, fordi der intet er at lede efter. Alle de andre har opgivet deres eftersøgning, og det har de gjort ret i. Ved nøjere eftertanke kom de til det resultat, at der intet lig kunne være.

Og jeg skal sige jer hvorfor. Af hvilken grund dræber det ene menneske det andet, Tom Sawyer? Kan du sige mig det?"

"Fordi han – er – –"

"Nå, frem med svaret; du er jo ikke noget fæhoved! Hvorfor dræber han ham så?"

"Undertiden for at hævne sig, og – –"

"Vent lidt – en ting ad gangen! For at hævne sig, sagde du; ja, det kan du have ret i. Men sig mig, hvem i alverden kunne dog have noget som helst imod denne stakkels fjolledidrik? Hvem tror du kunne finde på at slå ham ihjel, den arme, sølle kanin?"

Tom var kørt fast. Jeg tror slet ikke, at han nogen sinde havde tænkt over, at et menneske dog må have en grund, når han går hen og myrder et andet menneske, og nu indså han også godt, at det ikke var meget sandsynligt, at nogen kunne bære noget som helst nag til så fromt et lam som stakkels Jupiter Dunlap!

Smeden fortsatte lidt efter: "Din formodning om hævn passer altså ikke. Hvad var så den anden grund – røveri? Ja, der har vi vist truffet det rette! Således hænger det nok sammen, Tom. En eller anden har fået lyst til hans krøltop, og så har han – –"

Men det hele var så latterligt, at han ikke kunne bare sig for at le højt, og jo mere han lo, des mere flov og skamfuld blev Tom, så at jeg godt forstod, at han ærgrede sig over at være kommet hertil og blot ønskede sig langt borte. Men gamle Hooker lod ham ikke slippe så let. Han opremsede alle de grunde, der kunne give det ene menneske anledning til at myrde det andet; enhver kunne vel se, at ingen af disse grunde passede i dette tilfælde, men alligevel holdt han dog ikke op med at gøre sig lystig over al denne ståhej og over de folk, der var gået ud at lede efter liget. Endelig sagde han: "Hvis alle disse

mennesker havde haft den mindste smule forstand i deres tykke hoveder, så burde de have vidst, at denne dovendidrik blot er stukket af, fordi han ville tage sig en bumletur ovenpå alt sit slid. Inden der er gået otte dage, kommer fyren såmænd stavrende hjem igen, og hvor griner han så ikke ad hele menigheden! Nå, ligemeget, Himlen være med dig, min dreng – tag du bare hunden og gå ud og led efter fyrens levninger – værsgo!" Og han brød igen ud i en hjertelig latter.

Tom syntes, at han nu ikke godt kunne trække sig tilbage, hvorfor han blot sagde: "Godt, løs den så!" Smeden løste da hunden og vi vandrede af sted med den, mens den gamle stod og lo ad os.

Det var en rigtig prægtig hund. Der er kun få hunde, der er mere venligt sindede end en blodhund, og denne kendte os og holdt af os. Den sprang og kredsede nok så munter omkring os og var overmåde glad ved at have sin frihed og få en uventet helligdag; men Tom var så fornærmet, at han slet ikke gav sig af med den og kun bemærkede, at han ville ønske, at han havde betænkt sig to gange, før han var gået på den galej. Nu ville gamle Jeff Hooker naturligvis fortælle hele historien til alle og enhver, og vi ville nok senere få meget mere at høre fra samme gryde.

Så drev vi hjemefter ad nogle omveje, gnavne og uden at tale sammen. Da vi passerede hjørnet af vor tobaksmark, hørte vi hunden tude derinde; vi gik herhen og så da hunden stå et sted og skrabe af alle kræfter med forpoterne, mens den af og til lagde hovedet på siden og tudede højt.

Stedet, hvor den stod, var et langt, firkantet stykke jord i form af en grav; den af regnen gennemblødte jord var sunket

sammen og viste tydeligt omridsene af det udgravede stykke. I første øjeblik blev vi stående tavse og så på hinanden. Da hunden så havde skrabet nogle få tommer ned i jorden, tog den med tænderne fat i noget og halede det frem – det var en med et ærme beklædt arm. Tom kom til at ryste af sindsbevægelse og udbrød: "Lad os nu skynde os bort, Huck – liget er fundet!"

Jeg følte, hvorledes angsten gennemrislede mig; vi skyndte os tilbage til vejen og standsede de første folk vi mødte. De hentede en spade fra en nærliggende hytte og gravede så liget op; aldrig havde noget vakt en sådan opsigt! Man kunne ganske vist ikke ret skelne trækkene, men det var heller ikke nødvendigt; alle råbte straks: "Stakkels Jupiter! Det er hans klæder, hvert eneste stykke!"

Nogle styrtede af sted for at udbrede nyheden og melde sagen for fogeden, for at der kunne blive sat en undersøgelse i gang; Tom og jeg skyndte os hjem. Han kunne knap få et ord frem for lutter ophidselse, da vi kom styrtende ind i stuen, hvor onkel Silas, tante Sally og Benny sad, men omsider lykkedes det ham dog at brøle: "Vi to alene, jeg og Huck, har fundet Jupiter Dunlaps lig ved hjælp af en blodhund, efter at alle de andre havde opgivet at søge mere efter det; hvis vi ikke havde været, ville han aldrig være blevet fundet; han er virkelig blevet myrdet, det er han – de har slået ham ihjel med en knippel eller sådan noget lignende, og nu vil jeg af sted efter morderen lige med det samme – I skal se, jeg skal nok finde ham!"

Tante Sally og Benny sprang op, aldeles forfærdede og blege af skræk, mens onkel Silas gled fra stolen og ned på gulvet, idet han klynkende fremstammede: "Gud hjælpe mig, har de endelig fundet ham!"

10

Disse frygtelige ord lammede os så fuldstændigt, at vi i øjeblikket var ude af stand til at røre hverken hånd eller fod. Dog, da vi havde sundet os lidt, fik vi den gamle mand løftet op og atter anbragt i hans stol. Benny kærtegnede og kyssede ham og søgte at berolige ham; den stakkels gamle tante Sally gjorde det samme, men begge de arme kvinder var så betaget og ude af sig selv, at de næppe vidste, hvad de gjorde. Hvad Tom angik, da var han meget ulykkelig til mode; det smertede ham at se, at han var årsag til muligvis at styrte sin onkel i en langt større ulykke, end han tidligere havde været i; ja det ville måske aldrig være sket, hvis han ikke havde været så begærlig efter at blive omtalt, men blot ladet liget ligge hvor det var, ligesom de andre havde gjort. Det lykkedes ham dog snart at samle sig, og han udbrød da: "Onkel Silas, sig dog ikke sådan noget; det kunne blive farligt og der er jo ikke spor af mening i det."

Tante Sally og Benny så taknemmelige hen til ham, da de hørte ham sige dette, og gentog begge hans ord; men den gamle mand rystede sørgmodig og håbløs på hovedet, mens tårerne løb ham ned ad kinderne, og han sagde: "Nej – nej – det var mig, der gjorde det; stakkels Jupiter – det var mig!"

Hvor var det ikke grufuldt at høre ham sige dette. Og nu fortalte han videre om sagen, at det skete samme dag, som Tom og jeg kom – omtrent ved solnedgang. Jupiter havde drillet og ærgret ham så længe, til han blev helt ude af sig selv, og greb en stave, som han slog ham i hovedet med af al sin magt, så Jupiter styrtede om med det samme. Han fortrød straks hvad

han havde gjort, lagde sig på knæ, løftede hans hoved i vejret og bad ham tale og sige, at han ikke var død. Han kom også snart til bevidsthed igen, men da han så hvem det var, der holdt ham om hovedet, sprang han op, sanseløs af skræk, klatrede over gærdet og løb ind i skoven, hvor han forsvandt. Derfor havde onkel Silas håbet på, at han ikke havde taget videre skade.

"Men desværre," vedblev han, "det var naturligvis kun skrækken, der gav ham styrke til denne sidste kraftanstrengelse; han er faldet sammen inde i krattet, hvor der ikke var nogen, der kunne yde ham hjælp, hvorefter han omsider har fundet sin død derinde."

Så græd og jamrede den gamle mand atter og sagde, at han var en morder, og at kainsmærket var fæstet på ham, at han havde bragt sorg og vanære over hele sin familie og snart ville blive arresteret og hængt.

"Nej," sagde Tom, "der er ingen, der vil fatte mistanke til dig. *Du* har ikke dræbt ham. Et slag kunne ikke gøre det af med fyren; det er en anden, der har gjort det."

"Nej, nej," sagde den gamle, "det var mig, der gjorde det – mig og ingen anden. Hvem havde ellers noget imod ham? Hvem kunne have noget imod ham?"

Han så sig om, som om han håbede, at en af os kunne nævne en eller anden, der havde båret nag til den sølle tosse, men det var naturligvis forgæves – ingen af os kunne nævne nogen. Dette gjorde ham om muligt endnu mere modløs, og frembragte et udtryk hos ham af den dybeste elendighed, der vakte vor dybeste medlidenhed.

Da fik Tom pludselig en idé og råbte: "Men stop lidt – der er jo dog nogen, der har begravet ham. Hvem mon – –"

Her tav han pludselig. Jeg forstod øjeblikkelig grunden. Det løb mig koldt ned ad ryggen, da han sagde disse ord; de bragte mig til at erindre, at vi havde set onkel Silas stavre omkring midt om natten med en skovl på nakken. Jeg vidste tillige, at Benny også havde set ham, for hun havde en dag talt om det. I samme øjeblik som Tom afbrød sig selv, ændrede han også sit syn på sagen og bad nu blot onkel Silas om endelig ikke at forråde sig selv; vi andre tryglede ham om det samme og sagde til ham, at når han blot ikke selv forrådte sig, ville ingen nogensinde få noget at vide; men kom det ud, og han blev beskyldt for mordet, ville det bringe ulykke over hele familien, uden at være til mindste gavn for nogen. Omsider lovede han os da at tie, hvorefter vi atter åndede lidt lettere og gjorde os al umage for at trøste og opmuntre den gamle mand. Vi beroligede ham med, at det ikke ville vare længe, før den hele sag var gået i glemmebogen. Der ville ikke falde nogen mistanke på ham, og ingen ville drømme om, at *han* havde gjort noget galt, han som altid var så god og kærlig og i besiddelse af så prægtig en karakter.

Og Tom tilføjede i en ligefrem, hjertelig tone: "Her sidder nu onkel Silas, som i så mange år har prædiket uden noget vederlag; som i alle disse år med egne midler har gjort alt det gode, han formåede; der altid har været elsket og agtet af alle; der altid har været en fredsommelig mand og passet sine egne sager – den sidste mand i hele egnen, der ville skade nogen, hvad jo også enhver godt ved. Og han skulle mistænkes? Det ville være utænkeligt – –"

"I staten Arkansas' navn arresterer jeg Dem, anklaget for mordet på Jupiter Dunlap!" lød pludselig fogedens skarpe røst

henne fra døren.

Det var som en bombe var sprunget midt imellem os! Tante Sally og Benny klamrede sig skrigende og hulkende til onkel Silas, og tante skreg til foden, at han skulle gå bort, hun ville aldrig udlevere onkel og de måtte ikke føre ham bort herfra. Negrene samlede sig grædende udenfor døren, alt var i oprør; jeg kunne ikke udholde det længere, men skyndte mig ud af huset.

Da de førte ham hen til den lille landsbys arrest, fulgte vi alle med for at sige ham farvel, og på vejen hviskede Tom til mig: "Vi må se at få ham listet ud af arresten en nat, når det er rigtig mørkt; du kan tro, at det vil vække opsigt, og vi vil igen blive berømte;" men da Tom betroede sin plan til den gamle, protesterede denne ivrigt og sagde, at det var hans pligt at finde sig i, hvad loven bød, og at han ville forblive sin tid ud i arresten, selv om døren til den stod åben. Tom følte sig vældig skuffet ved hans ord, der ærgrede ham meget, men han var nødt til at finde sig i det.

Alligevel følte han det dog som sin pligt at forsøge på at skaffe onkel Silas fri, og han sagde til tante Sally, at hun ikke skulle sørge, for han ville arbejde både dag og nat for at klare den sag og bevise onkel Silas' uskyldighed. Dette beroligede hende noget og hun takkede ham for det og sagde, at hun nok vidste, at han ville gøre, hvad han kunne. Hun bad os derpå om at hjælpe Benny med at passe huset og børnene, hvorpå vi bevægede sagde et kærligt farvel til hende og gik så tilbage til gården, da hun ville forblive hos arrestforvarerens kone hele den måned, der ville hengå, indtil retsmødet i oktober blev afholdt.

11

Ja, det blev en højst uhyggelig måned for os alle. Stakkels Benny tog sig ganske vist sammen, så meget hun formåede, og Tom og jeg søgte på bedste måde at holde stemningen oppe, men alligevel var der ingen rigtig gang i det hele, om man så må sige. I arresten stod sagerne ikke bedre. Vi gik derop hver dag for at se til de gamle folk, men det var bare sorg og elendighed alt sammen. Onkel Silas led af søvnløshed, og når han endelig faldt i søvn, ville han gerne gå i søvne; han var derfor faldet endnu mere af, og så helt elendig ud; hans tanker var ikke mere klare og vi gik alle i dødelig angst for, at hans bekymringer ville bringe ham i graven inden ret længe. Når vi søgte at få ham til at se lidt lysere på sagen, rystede han kun på hovedet og sagde, at hvis vi blot vidste, hvad det ville sige at gå omkring med et mord tyngende på samvittigheden, så talte vi ikke således. Uagtet vi stadig forestillede ham, at der aldeles ikke kunne være tale om mord, kun måske om et drab af vanvare, så gjorde det dog ingen virkning på ham – det var nu en gang mord, mente han, og han kunne ikke se det fra noget andet standpunkt. Da tiden for forhøret nærmede sig, erklærede han rent ud, at han der ville sige, at han virkelig havde forsøgt at dræbe fyren. En sådan tilståelse ville selvfølgelig forværre hans sag meget betydeligt, og tante Sally og Benny var som ude af sig selv over det. Han lovede dem dog til sidst, at han ikke ville tale om mordet, når der var andre til stede, og det beroligede dem dog noget.

I hele denne måned brød Tom Sawyer sit hoved for at finde på en udvej til at frelse onkel Silas, og mange nætter holdt han også mig vågen med sine fantastiske planer om det; dog lykkedes det ham ikke at finde nogen, der kunne føres igennem med held. Jeg foreslog ham at vi hellere måtte opgive at tænke mere på denne sag; den så alt for trøstesløs ud, og jeg var træt og ked af det hele, men det ville han ikke høre noget om. Han vedblev at udklække plan efter plan, der dog lige så hurtigt blev opgivet igen.

Endelig kom da forhørsdagen, en dag midt i oktober. Vi mødte naturligvis alle, og hele lokalet var fyldt til trængsel. Stakkels onkel Silas! Han lignede mere en død end en levende, hans øjne var dybt indfaldne og han var blevet så mager og gusten, at det var en ynk at se. Benny sad ved hans ene side og tante Sally ved den anden; de havde begge tætte slør for ansigtet og så meget nedbøjede ud. Tom havde taget plads ved siden af vor sagfører og gav af og til sit besyv med, hvilket både sagføreren og dommeren fandt sig i. Flere gange satte han ligefrem sagføreren til vægs, hvad der nu ikke var så mærkeligt, da denne var en ganske almindelig vinkelskriver, der ikke syntes at være belemret med ret megen juridisk forstand.

Eden blev nu aflagt for juryen, hvorpå den offentlige anklager rejste sig og begyndte sit foredrag. Han rejste en knusende anklage mod den gamle mand, levnede ham ikke ære for to øre, og påstod ham til sidst skyldig, hvorover den gamle blot klynkede og græd, og tante og børnene brød ud i lydelig hulken. Den fremstilling anklageren gav af mordet, gjorde os alle stumme af forfærdelse; den var vidt forskellig fra, hvad onkel Silas havde fortalt os. Han sagde, at han ved to gode vidner ville

bevise, at man havde set onkel Silas dræbe Jupiter Dunlap med fuldt overlæg; at denne allerede udåndede i samme øjeblik onkel Silas' knippel havde ramt ham; at vidnerne havde set ham skjule liget i buskene og set, at han da var stendød. Den anklagede, pastor Silas, havde senere slæbt Jupiters lig hen i tobaksmarken, hvilket de to mænd havde set ham gøre. Han var derefter stået op den følgende nat og havde der begravet liget, hvad der også var vidner på.

Jeg sagde til mig selv, at stakkels onkel Silas sikkert havde løjet for os, fordi han havde tænkt, at ingen havde set ham, og fordi han ikke ville knuse tante Sallys og Bennys hjerter, og det havde han haft ret i, – havde det været mig, ville jeg også have løjet, og det ville vel enhver med en smule følelse i hjertet have gjort, når han derved kunne fri sine kære fra sorg og ulykke, som de ikke havde nogen andel i. Vor sagfører lod til at blive noget betænkelig ved denne fremstilling af sagen, og Tom syntes også straks meget overrasket, men det varede kun et øjeblik, så hævede han hovedet for at vise, at han dog ikke var slået af marken – jeg tænkte mig det også nok.

Men forsamlingen – ja, der gik ligesom et gys af indignation gennem dem alle! Da anklageren havde sluttet sit foredrag, satte han sig ned og begyndte at udspørge vidnerne. De først adspurgte udtalte, at der længe havde været fjendskab mellem onkel Silas og den afdøde; de meddelte, at de flere gange havde hørt onkel Silas true den afdøde, at forholdet mellem dem stadig blev mere og mere spændt, så at alle talte om, hvor ængstelig den døde var for sit liv, og hvordan han flere gange havde sagt, at han var vis på, at onkel Silas pønsede på ved given lejlighed at dræbe ham.

Tom og vor sagfører stillede vidnerne flere krydsspørgsmål, men uden resultat; de stod fast på deres udsagn. Derefter blev Lem Beebe kaldt frem som vidne. Det fremkaldte i min erindring, hvorledes Lem og Jim Lane hin dag var gået forbi os i ivrig samtale om at låne en hund hos Jupiter Dunlap; også det om jordbærrene og lygten dukkede frem af min hukommelse, og om Bill og Jack Withers og negeren, der stjal onkel Silas' majs, og så endelig om det forhenværende spøgelse, der havde vist sig omtrent ved den tid og havde gjort os så forskrækkede – ham, der nu også sad *her* og nød sit privilegium som døvstum, og som tilmed var en fremmed, for hvem man havde sat en stol indenfor skranken, hvor han rigtig kunne strække benene og gøre sig det behageligt, mens de andre tilhørere stod klinede op ad hinanden og næppe kunne trække vejret. Alt dette sad jeg nu og tænkte på, og tanken om, hvorledes de tidligere dages lykke nu havde forandret sig, gjorde mig meget bedrøvet.

Da Lem Beebe havde aflagt eden, begyndte han sin forklaring: "Det var den anden september, at Jim Lane og jeg hen imod aften gik ud at spadsere; pludselig hørte vi nogle højrøstede stemmer, og det lød som om nogen skændtes tæt ved os bag nogle hasselbuske. Vi hørte en stemme råbe: "Du ved, at jeg har lovet dig, at jeg nok en gang skal få dig slået ihjel!" Stemmen genkendte vi som den her anklagedes. Derpå så vi en knippel blive svinget i luften og derpå falde ned med en dump lyd, hvorpå fulgte en sagte jamren; vi listede os nærmere for at se, hvad der foregik, og så da Jupiter Dunlap ligge på jorden som død og den anklagede stå bøjet over ham med hævet knippel; kort efter slæbte han den døde ind i noget tæt buskads, hvor han skjulte ham, mens vi sagte sneg os bort og ilede hjem."

Ja, det var jo frygteligt. Blodet standsede næsten i tilhørernes årer ved at høre denne fremstilling, under hvilken der herskede en lydløs stilhed blandt den store forsamling. Da Lem havde sluttet sin forklaring, kunne man høre folk stønne og sukke og stirre på hinanden, som om de ville sige: "Er det dog ikke forfærdeligt – har man nogensinde hørt magen?"

Men nu skete der noget, der vakte min forundring. Under de første vidneudsagn var Tom Sawyer yderst opmærksom og passede på som en smed; så snart et vidne var færdig, gik han hen til ham, udspurgte ham og forsøgte om muligt at fange ham i en usandhed eller at afkorte hans udsagn. Men hvor forandret var han ikke nu! Da Lem begyndte at tale, men endnu ikke havde forklaret, at han havde talt med Jupiter eller forsøgt at låne en hund af ham, var Tom blevet lutter fyr og flamme og ligesom opsat på at modsige Lem og krydsforhøre ham, så at vi kunne komme frem med, hvad vi havde hørt ham og Lane tale sammen om på vejen; men da jeg kort efter så hen på ham, løb det mig koldt ned ad ryggen. Nu sad han hensunken i dybe tanker – tusinde mile borte! Han hørte ikke mere efter, hvad Lem Beebe sagde, og da denne havde afgivet sin forklaring, sad Tom endnu og så ud, som om det hele ikke berørte ham det mindste. Vor sagfører stødte til ham, men da han så op, sagde han kun helt åndsfraværende: "Pump De ham, hvis De har lyst, men lad mig have fred – jeg har andet at tænke på."

Det gik over min forstand; jeg kunne slet ikke begribe det. Benny og hendes moder sad stadig hensunkne i sorg, men nu trak de dog en flig af deres slør til side og søgte at møde Toms blik; men det lykkedes ikke, og jeg kunne heller ikke få ham til at se hen på mig. Så udspurgte vor sølle vinkelskriver vidnet,

men det førte naturligvis ikke til noget; det hele blev en fuldstændig fiasko.

Derefter blev Jim Lane kaldt frem, og han fortalte akkurat den samme historie om igen. Tom hørte heller ikke efter, hvad han meddelte, men vedblev, hensunken i dyb eftertanke, at sidde uden at give agt på sine omgivelser. Vor stakkels sagfører prøvede også at krydsforhøre Jim, men med samme magre resultat som det forrige. Anklageren så meget veltilfreds ud, hvorimod dommeren sad og ærgrede sig. Man må nemlig vide, at Tom her sad og gav partiet næsten som en rigtig sagfører, fordi loven i Arkansas giver en anklaget ret til at vælge, hvem han vil, til at bistå hans sagfører, og onkel Silas havde som følge deraf givet Tom tilladelse til at bistå ham i hans sag, og nu sad han der og forsømte den helt, hvad jeg kunne se, at dommeren var meget misfornøjet med.

Det eneste vor sagfører fik ud af Lem og Jim, var da han spurgte dem: "Hvorfor fortalte I ikke straks, hvad I havde set?" hvorpå de svarede: "Vi var bange for selv at blive rodet ind i sagen. Desuden tog vi netop i de dage på jagt ned ad floden; så snart vi kom tilbage og hørte, at man havde søgt efter liget, gik vi straks til Brace Dunlap og fortalte ham alt, hvad vi havde hørt og set."

"Hvornår var det?"

"Det var lørdag aften den niende september."

Men nu rejste dommeren sig og sagde højt: "Hr. foged! vil De anholde disse to vidner, som mistænkte for delagtighed i mordet."

Anklageren sprang op og råbte i en ophidset tone: "Deres Velbårenhed, jeg protesterer mod denne uhørte – –"

"Sæt Dem!" svarede dommeren, trak sin dolk frem og lagde den foran sig på pulten," jeg opfordrer Dem til at have respekt for retten!" Da han havde sagt dette, kaldte han Bill Withers frem.

Da denne havde aflagt eden, udtalte han sig således: "Ved solnedgang, lørdag den anden september, gik jeg og min broder Jack langs den anklagedes mark, og vi så da en mand komme slæbende med en byrde på ryggen; vi troede at det var en neger, der var i færd med at stjæle majs, men kunne dog ikke skelne det tydeligt; senere gik det op for os, at det var en mand, der bar en anden mand, og da denne sidste hang over ryggen med slappe lemmer, antog vi, at han var beskænket; efter mandens gang at dømme, mente vi begge, at det var pastor Silas, der havde fundet Sam Cooper drukken på vejen, og som nu, som så ofte tidligere, når Sam var drukken, tog sig af ham og nu slæbte ham hen til et sted, hvor han var udenfor fare."

Tilhørerne syntes straks rørte, da de forestillede sig stakkels gamle onkel Silas slæbende den afdøde hen til det sted på hans tobaksmark, hvor hunden senere skrabede liget op, men der var dog ingen rigtig deltagelse at spore rundt omkring på de mange ansigter, og jeg hørte endog en slyngel sige: "Det er noget af det stiveste, jeg nogensinde har hørt, at slæbe et dødt menneske således omkring med sig og siden begrave ham ligesom et andet dyr, og det var endda en præst, der udførte det stykke arbejde!"

Tom var stadig langt ude i det blå og lagde ikke mærke til noget som helst af, hvad der foregik omkring ham. Vor sagfører udspurgte derfor vidnerne så godt han formåede, men det var

kun småt bevendt. Da Jack Withers derefter kom frem, fortalte han ganske det samme som broderen.

Endelig blev Brace Dunlap kaldt op til skranken; han så meget nedbøjet ud og var nær ved at græde; alle trængte nu på for at se og høre, og mange af de kvindelige tilhørere udbrød: "Stakkels mand, stakkels mand!" ja, man så mange af dem tørre deres øjne.

Brace Dunlap aflagde eden og begyndte: "Jeg havde i lang tid gået og været ked af det for min stakkels broders skyld; dog troede jeg ikke, at tilstanden var så alvorlig som han fremstillede den, og jeg kunne aldrig have tænkt mig, at nogen kunne have haft hjerte til at gøre et sådant skikkeligt stakkels skrog noget ondt –" (her så jeg at det gav ligesom et lille sæt i Tom, men dog kun et kort øjeblik) "– allermindst kunne jeg tro, at præsten ville ham noget – det var jo næsten utænkeligt –, hvorfor jeg aldrig lagde nogen videre vægt på det, men det skal jeg aldrig, aldrig nogensinde tilgive mig selv; for hvis jeg havde taget sagen på en anden måde, ville min arme broder endnu den dag i dag have været hos mig og ikke ligget myrdet med koldt blod!"

Her overvældede bevægelsen ham, og han måtte afbryde sin forklaring. Mange af tilhørerne beklagede ham højlydt og kvinderne græd; efterhånden indtrådte dog dyb stilhed i salen, kun onkel Silas' stønnen hørtes tydeligt af alle.

Brace fortsatte nu sin afbrudte tale.

"Lørdagen den anden september kom han slet ikke hjem til nadvertid. Jeg blev efterhånden noget ængstelig for ham, og lod en af mine negre gå over til anklagedes gård, men der var han ikke. Jeg blev da endnu mere urolig og kunne ikke finde ro

nogetsteds; jeg gik i seng, men kunne ikke sove; sent på natten stod jeg så op, gik selv over til anklagedes gård, hvor jeg længe gik omkring i det håb, at jeg skulle støde på min stakkels broder; jeg anede jo den gang ikke, at han da allerede var fri for alle sorger og bekymringer og gået bort til en bedre verden – –"

Her svigtede stemmen ham atter og næsten alle kvinderne græd på ny. Da han så havde overvundet sin bevægelse, vedblev han: "Min søgen var forgæves; derfor gik jeg atter hjem og prøvede igen på at få lidt søvn, dog uden noget resultat. Det varede imidlertid kun et par dage, før folk begyndte at blive mistænksomme og at tale om den anklagedes trusler mod min broder; til sidst gik rygtet om, at han vistnok var myrdet, fra mand til mand, noget som jeg for øvrigt ikke fæstede lid til, men som førte til, at man alle vegne søgte efter liget, som dog ikke fandtes, hvorfor eftersøgningen blev opgivet. Jeg tænkte nu, at min broder var taget et eller andet sted hen for at få sig et par dages frihed, og at han atter snart ville vise sig iblandt os. Så kom imidlertid Lem Beebe og Jim Lane lørdag aften den niende september hjem til mig og fortalte mig om det hele frygtelige morddrama. Jeg kom derved til at tænke på en omstændighed, som jeg tidligere ikke havde tillagt nogen betydning, nemlig at man fortalte, at den anklagede gik i søvne og da foretog sig ting, som han senere intet vidste om. Hin ulykkelige lørdag aften, da jeg vandrede rundt om den anklagedes ejendom, urolig og opfyldt af bange anelser, kom jeg også ned til hjørnet af tobaksmarken, hvor jeg hørte en lyd, som om der blev skovlet i gruset jord; jeg listede mig nærmere og kiggede ind gennem nogle vinranker, der hang på indhegningen om marken, og jeg så da den anklagede stå og

skovle jord ned i et stort hul, der omtrent var fyldt til; han stod ganske vist med ryggen til mig, men da det var klart måneskin, kunne jeg kende ham på hans gamle, grønne arbejdsjakke med den store, hvide lap bag på ryggen, der så ud som om nogen havde kastet en snebold bag på ham. *Der begravede han det menneske, han havde myrdet!*"

Hulkende sank Brace som overvældet af sorg ned på sin stol, mens der fra alle sider lød udtryk som: "Hvor det er skændigt – hvor det er frygteligt!" Alle skreg ophidsede i munden på hinanden, og da larmen var på sit højeste, rejste gamle onkel Silas sig, bleg som et lig, op fra sin stol og råbte: "Ja, det er sandt – hvert eneste ord er sandt – jeg har myrdet ham med fuldt overlæg!"

Disse ord bragte en uhyre forvirring i salen. Folk stod op på borde og stole for bedre at komme til at se på ham; dommeren slog i bordet med sin hammer og fogeden skreg: "Stille! Til orden! Respekt for retten!"

Under alt dette blev den gamle mand stående oprejst, rystende og skælvende, med stirrende blikke, uden at tage hensyn til sin kone og datter, der klamrede sig til ham og bad ham tie; men han stødte dem bort, idet han sagde, at han ville lette sin betyngede samvittighed for forbrydelsen, han ville bortkaste den byrde, der tyngede hårdere på ham end han kunne udholde, og ville ikke lide således en time længere.

Imens dette foregik, sad Tom Sawyer stadig ganske upåvirket, som om det hele aldeles ikke angik ham, stirrende ligegyldigt hen for sig. Ikke så meget som drejede han hovedet eller så han hen til den side, hvor gamle onkel Silas stod og aflagde sin bekendelse og slyngede de frygteligste anklager

imod sig selv, mens dommeren, juryen, sagførerne og hele tilhørerkredsen gysende stirrede på ham, og tante Sally og Benny græd højt.

Hans bekendelse lød således: "Det var mig, der dræbte ham! Jeg er den skyldige! Men desuagtet har det aldrig været min tanke at gøre ham nogen fortræd; når det er blevet fortalt, at jeg tidligere har truet ham, så er det usandhed – først i det øjeblik, da jeg løftede stokken til slag, blev mit hjerte som is og al medlidenhed forsvandt – så slog jeg til og dræbte ham! I dette skæbnesvangre øjeblik følte jeg kun al den uret, der var begået imod mig – alle de fornærmelser, som denne fyr og hans slyngel af en broder havde dænget på mig; hvorledes de havde forenet sig om at bagtale mig og tilsmudse mit hæderlige navn og derved ligefrem drev mig til at forøve den gerning, der for stedse ville ødelægge mig og hele min familie, som – det sværger jeg på – aldrig har gjort dem noget ondt. De ville hævne sig på mig – og hvorfor? Blot fordi min stakkels, fromme, uskyldige datter her ved min side ikke ville ægte denne rige pjalt, denne usle slyngel Brace Dunlap, der i dag har siddet her og hyklet medfølelse for en broder, som tidligere var ham lige så ligegyldig som en død kat."

Ved disse ord gav det et sæt i Tom, og for første gang under retsforhandlingen oplivedes hans træk af et forstående smil.

"I hint frygtelige øjeblik," fortsatte den gamle, "glemte jeg min Gud og tænkte kun på den forsmædelse, jeg havde lidt, og da – Herren tilgive mig – da slog jeg ham til jorden. Lammet af rædsel fortrød jeg øjeblikkelig hvad jeg havde gjort, og for at redde min stakkels familie fra vanære måtte jeg se at skjule den gerning, som jeg kun havde udført for deres skyld, hvorfor jeg

slæbte liget ind mellem buskene for senere at bringe det hen i tobaksmarken. I nattens stilhed gik jeg ud med en skovl, slæbte liget derhen og begravede det der, hvor – –"

Her sprang Tom pludselig op fra sin plads og råbte: "Nu har jeg regnet det ud!" slog ud med en opmuntrende armbevægelse hen imod den gamle mand og sagde: "Sæt dig kun roligt ned, onkel Silas! Der blev ganske vist begået et mord, men *du* har ikke haft den mindste andel i det!"

Der blev ganske stille i salen; den gamle mand sank forvirret tilbage i sin stol uden at tante Sally og Benny syntes at bemærke det, så optaget var de af at stirre på Tom, og uden at fatte, hvad han mente; samtlige tilhørere sad måbende med blikke, der udtrykte den største forbavselse og nysgerrighed, spændt rettede på Tom, der ganske roligt spurgte dommeren: "Tillader Deres Velbårenhed, at jeg får ordet?"

"Ja, kom bare frem med, hvad du har på hjerte, min dreng, " svarede dommeren, der så lige så forbløffet og uforstående ud som alle de andre. For at forøge spændingen og forhøje virkningen, gjorde Tom en kunstpause på nogle sekunder, og begyndte derefter sin fremstilling af sagen så rolig og behersket, som havde han kun mig som tilhører.

"For fjorten dage siden," begyndte han, "var der opslået en lille plakat udenfor retslokalet her, hvori der udlovedes en belønning af 2000 kr. for tilvejebringelsen af to store diamanter, der var stjålet i St. Louis. Disse diamanter havde en værdi af omtrent 12.000 kr.; men dem vil jeg senere komme tilbage til. Først vil jeg fortælle Dem om alt, hvad der vedrører mordet – hvorledes det skete – hvem der udførte det – ja enhver nærmere omstændighed ved det."

Spændingen var nu på det højeste og alle tilhørerne slugte Tom med øjnene.

Denne fortsatte: "Dette menneske, Brace Dunlap, som har stået her og jamret over den broder, som enhver ved, han ikke brød sig en døjt om, havde fået lyst til at gifte sig med onkel Silas' datter, den unge pige dér sidder, men som imidlertid hverken ville eje eller have ham. Så sagde han til onkel Silas, at han nok skulle vide at hævne sig. Denne, der vidste, hvor rænkefuld denne mand var og hvor lidt han selv formåede at stille op imod en sådan karakter, blev ængstelig og usikker og forsøgte på alle mulige måder at stemme ham mildere og vise ham al mulig imødekommenhed; ja, han tog endog Braces idiotiske broder Jupiter til sig på gården og gav ham så høj en løn, at han måtte slå af på sin egen families fornødenheder. Jupiter gjorde nu alt, hvad broderen fandt på, for at drille og ærgre onkel Silas, ja søgte endog at drive denne til voldshandlinger for at skade ham i folks omdømme. Det lykkedes desværre også; alle vendte sig fra onkel Silas, han blev bagtalt på det skammeligste, og alt dette tog så meget på den gamle, godhjertede mand, at han efterhånden blev ganske sanseløs af sorg og græmmelse.

Den lørdag, om hvilken der er talt så meget, kom to af de her tilstedeværende vidner, Lem Beebe og Jim Lane, forbi det sted i marken, hvor onkel Silas og Jupiter Dunlap var beskæftiget. En del af deres fremstilling af hvad der passerede er sandt, men resten er løgn. De hørte ikke onkel Silas sige, at han ville slå Jupiter ihjel; de hørte ikke lyden af noget knippelslag; de så ingen død mand og de så heller ikke onkel Silas skjule noget i buskene! Betragt dem nu blot – nu sidder de der og ønsker, at

de ikke havde været så rapmundede, i alt fald vil de komme til at ønske det, før jeg bliver færdig! Samme lørdag aften så Bill og Jack Withers en mand bære en anden mand bort på sin ryg. Dette er sandt, men resten er løgn. Først troede de at det var en neger, der stjal af onkel Silas' majs – læg nu mærke til, hvor forvirrede de nu bliver, når de erfarer, at andre har hørt dem sige dette! Det er, fordi det senere gik op for dem, hvem det var, der slæbte af sted med liget, og de ved også meget vel, hvorfor de her aflagde ed på, at de antog ham for onkel Silas på grund af hans gang – som det nu ikke var, og det vidste de godt, da de gjorde ed på denne løgn! En mand skal ved månelyset have set et myrdet menneske blive gravet ned ude på tobaksmarken – men det var ikke onkel Silas, der foretog denne nedgravning; han lå den gang i sin seng. Før jeg nu går videre, vil jeg dog gerne spørge tilhørerne, om de har lagt mærke til, at folk, når de er hensunket i dyb eftertanke eller er meget bedrøvede, næsten altid ubevidst beskæftiger deres hænder med et eller andet. Nogle stryger sig med hånden om hagen eller næsen, nogle klør sig under hagen, andre leger med deres urkæde eller famler ved en knap, andre tegner en figur eller et bogstav på kind, hage eller underlæbe. Det gør f. eks. jeg: når jeg er urolig eller ærgerlig, eller sidder i dybe tanker, tegner jeg et stort V og det kan jeg blive ved med en halv time, uden at jeg har nogen anelse om, at jeg gør det."

Det var egentlig mærkeligt at høre, for således gør jeg jo også selv – kun at jeg tegner et stort O. Jeg så også, hvorledes flere af tilhørerne nikkede til hinanden, som om de ville sige: "Ja, sådan noget gør vi såmænd også!"

"Nå," vedblev Tom, "lad os så gå videre. Den pågældende lørdag – nej, det var aftenen før – lå der en dampbåd ved Flagler's Landing en halv snes mil oppe ad floden; det regnede og stormede som en ulykke. Om bord i denne båd var den tyveknægt, som havde stjålet de to store diamanter, om hvis tilvejebringelse den plakat handler, der er slået op her udenfor på retslokalets dør. Han sneg sig midt under uvejret i mulm og mørke i land med sin rejsesæk, idet han håbede på, at han kunne nå ned til denne by og komme i sikkerhed her. Men i båden var der to af hans kammerater, som havde skjult sig der, og han vidste godt, at de ved første lejlighed ville dræbe ham og røve diamanterne, som de alle tre havde stjålet i fællesskab, men som han havde neglet fra de andre og så var stukket af med.

Der var imidlertid ikke gået mere end ti minutter efter hans flugt, førend kammeraterne opdagede det; de stak hurtigt i land og begav sig på jagt efter ham. Det er muligt, at de har strøget nogle tændstikker af og således fundet hans spor, som de da fulgte hele lørdagen i behørig afstand, så han ikke anede, at de var efter ham. Hen ad solnedgang var han nået til den lille lund nede ved onkel Silas' mark, hvor han gik ind og tog en forklædning ud af sin rejsesæk for at trække den på, før han viste sig i byen – og foregik dette vel at mærke netop lige kort efter at onkel Silas havde slået Jupiter Dunlap i hovedet med sin knippel – for det har onkel Silas ganske vist gjort.

I samme øjeblik tyvens to forfølgere så denne forsvinde ind i lunden, sprang de begge ud fra krattet langs vejen, som havde skjult dem, og sneg sig efter ham. Så overfaldt de ham og slog ham til jorden. Uagtet han skreg i vilden sky, havde de ikke

mindste medlidenhed med ham, men slog ham uden barmhjertighed ihjel. To mænd, der i dette øjeblik passerede forbi på vejen, hørte ham skrige, da de i et nødvendigt ærinde gik ind mellem træerne, og da de to gavtyve så dem, stak de af, forfulgt af de to mænd, der løb efter dem, så hurtigt de kunne. Men forfølgelsen varede kun nogle minutter, så slentrede mændene atter ganske roligt tilbage til lunden. Og hvad foretog de sig så der? Det skal jeg sige dem! De fandt mordstedet, hvor forklædningen endnu lå, som tyven havde taget ud af rejsesækken for at iføre sig; og denne forklædning tog den ene af mændene på."

Her gjorde Tom et lille ophold – for atter at forhøje virkningen af sin fremstilling – og vedblev så med langsom højtidelig røst: "Den mand, der iførte sig den dødes forklædning, var – Jupiter Dunlap!"

"Er det muligt?" lød det forbavsede udråb ud over hele salen, og gamle onkel Silas blev som forstenet af overraskelse.

"Ja," vedblev Tom, "det var Jupiter Dunlap i egen person. Han var altså i live endnu. De to mænd trak derpå den myrdedes støvler af og gav ham i stedet for dem Jupiters gamle hullede sko på, mens Jupiter selv trak ligets støvler på. Jupiter blev så på stedet, mens den anden mand slæbte liget hen under nogle buske i nærheden. Ved midnatstid gik han hen til onkel Silas' gård, tog onkels gamle grønne arbejdsjakke på, der som den plejede hang i gangen mellem stuehuset og køkkenskuret, stjal en skovl ude i gården og gik med den hen i tobaksmarken, hvor han gravede den myrdede mand ned."

Her standsede Tom atter et øjeblik, men fortsatte straks efter: "Og hvem tror De så den myrdede var? Det var *Jake*

Dunlap, den for lang tid siden forsvundne røver!"

"Det er jo uhørt, umuligt!" lød det fra alle sider.

"Og manden, der begravede ham, var – ja hvem tror De? Det var *Brace Dunlap*, hans *egen broder!*"

"Det er jo forfærdeligt!" lød det fra tilhørerne.

"Og hvem tror, I at denne sølle idiot er, der nu i ugevis har spillet den døvstumme fremmede her i egnen – det er – Jupiter Dunlap!"

Som en bølge skyllede et vældigt vredeshyl fra hele forsamlingen ud over salen, og aldrig havde man set en sådan ophidselse og forvirring som den, der fulgte efter disse oplysninger. Under alt dette virvar sprang Tom hen til Jupiter, rev hans blå briller og det falske skæg af, og der stod den myrdede mand så spillevende som ingensinde før! Tante Sally og Benny overvældede nu gamle onkel Silas med omfavnelser og kærtegn, så han omsider var så forlegen og undselig som ingensinde før, og det vil sige meget.

Men nu lød et enstemmigt råb fra hele forsamlingen: "Tom Sawyer, Tom Sawyer! Alle andre tier – lad Tom fortælle videre! Frem med Tom Sawyer!"

Det var en stor tilfredsstillelse for Tom at høre dette; for det var netop noget for ham således på engang at blive en offentlig personlighed og dagens helt, som han kaldte det – og da alt igen var blevet roligt, fortsatte han: "Ja, der er nu ikke stort mere at fortælle. Da denne gemene gavtyv, Brace Dunlap, omtrent havde ærgret al vid og sans fra onkel Silas, så at denne til sidst i sin utilregnelighed gav broderen Jupiter, der ikke var et hår bedre end Brace, en på skallen, havde han opnået, hvad han ønskede for rigtig at kunne gøre det af med den gamle.

Jupiter tog nemlig benene på nakken og gemte sig i skovene, og jeg antager næsten at planen var, at han i nattens mørke skulle liste sig bort og helt forlade egnen. Derpå ville Brace udspredte det rygte, at onkel Silas havde dræbt Jupiter og skjult liget et eller andet sted; dette ville selvfølgelig ødelægge onkel Silas i bund og grund og drive ham ud af landet – ja, hvem ved det, måske forårsage, at han blev hængt. Men da de nu fandt deres døde broder Jake under buskene og ikke opdagede, hvem han var, da han var så mishandlet, at han var ganske ukendelig, så ændrede de planen, forklædte sig begge to og begravede Jake, efter at de havde givet ham Jupiters klæder på, og betalte så Jim Lane og Bill Withers og de andre fyre for at sværge på de forskellige løgne, hvilket de jo også meget propert har gjort. Nu sidder de to kønne brødre jo helt net i det, og jeg har jo ladet dem vide, at de ville komme til at se noget medtagne ud, før jeg blev færdig med dem; nu kan de tilstedeværende jo se om jeg har ret! Sagen forholder sig nemlig således, at jeg og Huck Finn rejste her ned med dampbåden, hvor de tre diamanttyve også befandt sig. Han, der nu er død, fortalte os alt om diamanterne og sagde, at hans to kammerater ville myrde ham, når de traf et belejligt øjeblik til det. Vi lovede da at hjælpe ham, såfremt vi kunne. Det har sikkert været hans dødsskrig, vi har hørt, da vi passerede forbi den lille skov. Men da vi tidligt om morgenen efter uvejret gik derhen, var der ikke noget synligt tegn til, at der var begået et drab. Da vi nu senere så, at Jupiter Dunlap gik og gav partiet i den samme forklædning, som Jake havde betroet os, at han ville bære, så tænkte vi os, at det var Jake selv, der gik og agerede døv og stum, fordi det nu en gang passede ind i hans plan.

Efter at man havde opgivet al videre eftersøgning efter liget, vedblev Huck og jeg dog at søge efter det, og vi fandt det jo også, hvilket vi var meget stolte af. Men onkel Silas havde nær gjort os tossede ved at fortælle, at det var ham, der havde dræbt manden. Vi fortrød da bitterligt, at vi havde anstrengt os for at finde liget og følte det nu som vor pligt at forsøge på at frelse onkel Silas' liv; men det var ikke nogen let sag, da han på ingen måde ville lade os hjælpe ham bort fra fængslet, ligesom vi i sin tid havde gjort ved vor gamle neger Jim.

I en hel måned brød jeg forgæves min hjerne for at finde på en udvej til at frelse onkel Silas, og selv da vi mødte i retten i dag, var jeg fuldstændig blank – jeg kunne ikke tænke mig noget som helst, der kunne hjælpe os! Lidt efter lidt kom der dog ligesom et lille glimt frem af noget, der manede mig til eftertanke – det var kun et ganske svagt punkt, ikke noget fast eller bestemt at holde sig til, men jeg granskede nøje efter og brugte mine øjne, mens det så ud som om jeg tænkte på helt andre ting, og lidt efter lidt, navnlig da onkel Silas kom frem med den snak, at det var ham, der havde dræbt Jupiter Dunlap, stod det hele omsider ganske klart for mig, hvorfor jeg sprang op og afbrød retsforhandlingerne, for nu var jeg sikker på, at det var Jupiter Dunlap i egen person, der stod foran mig. Jeg genkendte ham på noget, som jeg erindrede at have set ham gøre, da jeg var her i fjor og som han nu atter gjorde."

Her standsede Tom atter – naturligvis kun for en større effekts skyld, det vidste jeg jo! Derpå gjorde han en halv omdrejning, som om han var i færd med at forlade pladsen foran skranken, og tilføjede i en ligegyldig, let henkastet tone: "Ja, det var vistnok det hele!"

Men nu skulle man have hørt en råben, der blev – det var som om hele huset skulle styrte sammen: "Hvad var det da, du så han gjorde? Bliv bare hvor du er, du lille hanekylling! Tror du at vi således lader os spise af, efter at du formelig har fået vore tænder til at løbe i vand af nysgerrighed? Nej, den går ikke – frem med, hvad han gjorde!"

Ja, naturligvis var det kun for effektens skyld, at Tom lavede disse optrin, det sagde jeg jo; man kunne såmænd ikke have trukket ham bort fra skranken med en hest, om man havde villet, så fast besluttet var han på at blive, hvor han var.

"Å, det var egentlig ikke noget videre," sagde han endelig, "jeg så kun, at Jupiter lod til at blive noget betænkelig, da han hørte, at onkel Silas var fast besluttet på at lade sig hænge for det mord, som han aldrig havde udført; hans uro og nervøsitet tiltog – jeg iagttog ham nemlig skarpt, skønt jeg lod som jeg slet ikke lagde mærke til ham – og pludselig begyndte han at bevæge og famle med hænderne; han løftede den venstre hånd op til ansigtet, og den ene finger beskrev et kors på kinden – så havde jeg ham!"

Fra tilhørerkredsen hørtes der nu en råben og en skrigen af overstrømmende glæde, man stampede i gulvet og klappede i hænderne ad Tom, der stod der så stolt og lykkelig, at han næppe vidste, hvor han skulle gøre af sig selv. Dommeren selv så uhyre velvillig ned på ham fra sit sæde og sagde: "Hør, min dreng, har du selv været vidne til alle disse forskellige tildragelser ved denne forunderlige tragiske begivenhed, som du her har beskrevet?"

"Nej, Deres Velbårenhed, jeg har ikke oplevet nogen af dem."

"Du har ikke oplevet nogen af dem? Og du har dog fortalt det hele så nøjagtigt, som om du havde set det med dine egne øjne? Hvorledes er du da kommet til din viden om hele sammenhængen?"

Tom svarede smilende og selvbevidst: "Jeg har lagt til grund det, der faktisk er foregået, og så tilpasset det med, hvad der nødvendigvis måtte følge efter. Det hele er kun en ganske almindelig lille prøve på opdagervirksomhed, som enhver kunne have gjort lige så godt som jeg!"

"På ingen måde! Ikke en af tusinde kunne have gjort det; du er en storartet klog dreng!"

Så fik Tom et dundrende hurra, som han vist ikke ville have undværet for en sølvmine, og dommeren vedblev: "Men er du nu også sikker på, at det forholder sig således, som du har fortalt?"

"Aldeles sikker, Deres Velbårenhed. Der sidder jo Brace Dunlap – lad ham blot nægte, at han har haft del i sagen, hvis han vover det; jeg vil svare for, at jeg skal få ham til at ønske, at han aldrig havde afgivet denne forklaring – se en gang, hvor tam han nu ser ud! Og hans broder lige så, og de fire vidner, der løj så frejdigt og blev betalt for det, præcis lige så! Hvad onkel Silas angår, så kan han ganske roligt spare sig at blande sig i sagen, for jeg ville aldrig tro ham, selv om han aflagde ed på det!"

Atter blev der råbt hurra for Tom, ja selv dommeren råbte fornøjet med. Tom var som i den syvende himmel, og da man var færdig med at hylde ham, så han op på dommeren og sagde: "Deres Velbårenhed, der er en tyv i salen."

"En tyv?"

"Ja. Og han har endog diamanter til en værdi af 12.000 kroner hos sig."

Almindeligt oprør – alle råbte i munden på hinanden: "Hvem mon det er? Hvem er det? Lad os se ham! Frem med ham! Peg ham ud!"

Dommeren udbrød: "Sig os kun hvem det er, min dreng, og De, betjent, vær De parat til at arrestere ham. Nå, hvem er det så?"

"Det er denne her tilstedeværende ved døden afgåede mand – Jupiter Dunlap," svarede Tom.

Atter lød der voldsomme udbrud af forundring og bifald rundt om i salen, og Jupiter, der for længe siden havde mistet sin påtagne ro, stod nu som forstenet af forfærdelse og udbrød i en klynkende tone: "Nej, det er usandhed, Deres Velbårenhed, der sker mig uret; jeg har en tilstrækkelig stor byrde på min samvittighed foruden det. Alt det andet har jeg gjort – det var Brace, der fik mig til det, han overtalte mig til at gøre det og lovede mig, at jeg skulle blive rig, når jeg blot ville gøre det; jeg fortryder nu, at jeg har gjort det og ønsker det ugjort; men jeg har hverken stjålet diamanter eller nogensinde ejet sådanne; hvis jeg har det, vil jeg ønske, at jeg ikke må komme levende fra dette sted. Man kan jo undersøge mig og se, om man kan finde nogle. "

"Deres Velbårenhed," sagde nu Tom; "det var måske ikke ganske korrekt af mig at kalde ham en tyv, og jeg skal derfor forklare sagen nærmere. Han stjal ganske vist diamanterne, men han anede selv ikke det mindste om det. Han stjal dem fra sin broder Jake, da denne lå død i krattet, og Jake havde jo tidligere stjålet dem fra sine egne deltagere i tyveriet. Jupiter

vidste ikke af, at han stjal dem, skønt han nu har gået omkring med dem en hel måned. Det er aldeles bestemt, at han har en værdi i diamanter på tolv tusind kroner hos sig – en hel formue, og desuagtet går han her omkring hver dag som en anden sølle fattig lus. Deres Velbårenhed, han har dem på sig i dette øjeblik!"

"Undersøg ham da," sagde dommeren til betjenten.

Denne undersøgte nu Jupiter fra øverst til nederst, hans hat, hans strømper, sømmene i hans klæder, hans støvler, ja alt uden undtagelse, men forgæves. Tom stod rolig ved siden af, parat når det rette øjeblik kom. Til sidst opgav betjenten til stor skuffelse for alle at undersøge mere, og Jupiter udbrød: "Nå, var det så ikke sandt, som jeg sagde?"

"Ja, denne gang har du dog vist nok taget fejl, min dreng," sagde dommeren til Tom med et smil.

Men Tom indtog en eftertænksom stilling og lod, som han rigtig brød sin hjerne, mens han af og til kløede sig i hovedet. Da så han pludselig op med et fornøjet smil og udbrød: "Nu har jeg det alligevel; jeg havde helt glemt det!"

Det var nu slet ikke sandt, det vidste jeg godt, men nu fortsatte han: "Er der ingen, der vil låne mig en skruetrækker? Jupiter, i din broders rejsesæk var der en, som du reddede, men du har vel ikke taget den med dig herhen, vel?"

"Nej, det har jeg ikke; jeg havde ingen brug for den, og jeg har givet den bort."

"Nå ja; det var vel, fordi du ikke vidste, hvad den skulle bruges til?"

Jupiter havde efter undersøgelsen atter taget sine støvler på, og da den lille tingest, som Tom havde forlangt, var blevet rakt

hen til ham over tilhørernes hoveder, sagde han til Jupiter: "Sæt din fod her op på denne stol," hvorpå han knælede ned og begyndte at skrue hælepladen af støvlen; da dette var besørget, tog han den ene diamant ud af støvlehælen, holdt den i vejret og lod den blinke og stråle i lyset til alle sider. Da var det, som alle omkring ham havde mistet mælet, og Jupiter selv stod aldeles fortabt og målløs. Men da Tom også tog den anden diamant frem og holdt den i vejret for ham, så han endnu mere ynkelig ud. Ja, han stod der og ærgrede sig næsten til døde over, at han ikke var stukket af langt, langt bort til et fremmed land, hvor han havde kunnet nyde sin rigdom i fred; blot han dog havde haft en anelse om, til hvilket brug denne elendige skruetrækker dog var kommet i rejsesækken? Ja, det var et højst spændende øjeblik, og Tom havde alene æren af det! Dommeren tog diamanterne, rejste sig op fra sit sæde, skød brillerne op på panden, rømmede sig og sagde: "Jeg vil nu opbevare diamanterne og efterlyse ejeren til dem; og når han så melder sig og afhenter dem, skal det være mig en stor glæde, Tom, at overlevere dig de to tusind kroner, der er udlovet i belønning, for du har sandelig fortjent disse penge, og ikke alene det, men du har tillige fortjent hele denne egns dybeste og inderligste tak, fordi du har reddet en uskyldig og uretfærdig anklaget familie fra skam og ulykke og frelst en god, agtværdig mand fra at lide døden som en forbryder; du har tillige afsløret en hævngerrig, nederdrægtig slyngel og hans elendige medhjælpere, så at de kan få deres retfærdige straf."

Det eneste, der efter min mening nu manglede, var, at der skulle have været et musikkorps til stede, der kunne have

ledsaget denne tale med en fanfare på blæsende instrumenter, og det var da også Tom fuldstændig enig med mig i.

Dommeren lod Brace Dunlap og hele hans kompagni arrestere, og i løbet af den følgende måned blev de forhørt og dømt. Sognebeboerne fyldte efter den tid onkel Silas' lille, tarvelige kirke og var nu atter både forekommende og opmærksomme mod ham og hans familie og vidste ikke alt det gode, de ville gøre dem. Onkel Silas selv holdt de mest tågede, intetsigende og indholdsløse prækener, som man nogensinde havde hørt der, og indviklede folk således i aforismer, at de næppe kunne finde vejen hjem, mens det endnu var lyst. Men man lod sig aldrig mærke med andet, end at det var de klareste, åndfuldeste og mest tiltalende prækener, man nogensinde havde hørt, og sad og nød dem med tårer i øjnene af lutter venskab og medfølelse for den gamle mand; lidt efter lidt fik han da også sine åndelige funktioner i orden igen, så hans hjerne atter var så klar og sund, som den nogensinde havde været, hvad der nu ikke skal opfattes som nogen særlig ros for ham.

Hele familien var nu lige så lykkelig og fornøjet igen, som en flok småfugle, og særlig, taknemmelige var de alle mod Tom Sawyer, ja for resten også mod mig, uagtet jeg slet ikke havde udrettet noget. Og da de to tusind kroner endelig ankom, gav Tom mig halvdelen af dem, og det uden at fortælle det til nogen, hvilket forundrede mig svarligen, for – jeg kendte ham jo!

Om "Tom Sawyer som detektiv"

Forfatter: Mark Twain (1835-1910).
Org.udgave: *Tom Sawyer, Detective*. Føljeton i *Harper's New Monthly Magazine*, Harper & Brothers, New York august–september 1896. Bogudgave fra samme forlag: "*Tom Sawyer Abroad, Tom Sawyer Detective, and Other Stories*", New York 1896.
Denne udgave baseret på: Mark Twain: *Tom som opdager (fortalt af Huck Finn) og andre fortællinger.* Oversat af F. Bork. København. Em. Langhoffs Forlag u.å. [udkom 1908].
Oversætter: Frederik Charles Bork (1840-1917).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration af Arthur Burdett Frost (1851 – 1928): "*GOO-GOO—GOO-GOO*" fra førsteudgaven.

ISBN 978-87-7628-226-4
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-299-9 (Ølstykke 2013).

© 2025 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk